

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 58

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 23

Primera reunió
tinguda el dia 26 de maig de 1981

SUMARI

S'obre la sessió quan passen dos minuts de les cinc de la tarda, sota la presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat del Sr. Vice-president Segon, i de tots els Srs. Secretaris.

El M. H. Sr. President proposa de modificar l'ordre del dia, atès que ha arribat a la Mesa una Proposició no de Llei signada per tots els Grups, relativa a l'assalt i el segrest esdevinguts al Banc Central de Barcelona els dies 23 i 24 proppassats. Proposa d'incloure-la com a primer punt de l'ordre del dia i de fer una breu suspensió a fi de poder-hi presentar esmenes (p. 1508). El Diputat Sr. Martín i Toval demana un aclariment (p. 1508) i el M. H. Sr. President respon (p. 1508). El Sr. Secretari Primer llegeix la Proposició no de Llei (p. 1508). Es procedeix a votar si s'accepta o no en l'ordre del dia (p. 1509). Se suspèn la sessió durant quinze minuts.

*Es reprèn la sessió i es passa al primer punt de l'ordre del dia, que ara és, doncs, la **Proposició no de Llei sobre l'Assalt i el Segrest al Banc Central de Barcelona** (p. 1509). El M. H. Sr. President informa que s'ha rebut una esmena del Diputat Sr. Acosta, no adscrit, i que els Grups hauran de manifestar si l'accepten o no (p. 1509). El Sr. Secretari Primer llegeix l'esmena (p. 1509). Comença el debat amb la intervenció del Sr. Conseller de Governació (p. 1509). Tot seguit pren la paraula el M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 1512). El M. H. Sr. President rectifica uns errors quant a la presentació d'esmenes (p. 1515). El Diputat Sr. Acosta intervé per una qüestió d'ordre (p. 1515); el M. H. Sr. President li fa una observació (p. 1515), i el Diputat Sr. Acosta acaba la*

seva intervenció (p. 1515). Es continua el debat del primer punt de l'ordre del dia amb la intervenció del Diputat Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1516). Intervenien també els Diputats Srs. Cañellas (p. 1517), del G. p. de Centristes, Frutos (p. 1518), del G. p. del PSUC, Martín i Toval (p. 1519), del G. Socialista, i Alavedra (p. 1520), del G. p. de Convergència i Unió. Es procedeix a la votació i la Proposició no de Llei és aprovada per unanimitat dels presents (p. 1521).

Punt segon de l'ordre del dia: Aprovació del **Dictamen de la Comissió de Política Territorial del Projecte de Llei sobre desplegament legislatiu en matèria d'evacuació i tractament d'aigües residuals**. El M. H. Sr. President fa diverses observacions generals i es procedeix a votar el text del Dictamen de l'article 1, que s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1522).

El M. H. Sr. President informa que ha arribat a la Mesa una esmena transaccional presentada pel G. p. de Convergència i Unió (p. 1522) i demana als diferents Grups si l'accepten (p. 1522). El Sr. Secretari Primer la llegeix (p. 1522). Es vota el nou text de l'article 2 i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1522).

Es procedeix a votar l'article 3 i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1522).

Després d'una correcció del Diputat Sr. Martín i Toval (p. 1522), es procedeix a votar els apartats 1, 3 i 4 de l'article 4, els quals s'aproven per unanimitat dels presents (p. 1523). Tot seguit el Diputat Sr. Padullés, del G. p. del PSUC, defensa les esmenes 13, 60 i 16 (p. 1523). Intervé en contra el Diputat Sr. Masó, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1523). El Diputat Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, retira de la votació la primera part de l'esmena 13 i hi afegeix la 60 (p. 1524). El M. H. Sr. President i el Diputat Sr. Ribó fan diversos aclariments (p. 1524). Es procedeix a la votació d'aquesta part de l'esmena i es rebutja per 41 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 1524). Es procedeix a la votació de l'esmena 16, del G. p. del PSUC, i es rebutja per 41 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 1524). Tot seguit es voten els apartats 2 i 5 del text del Dictamen i s'aproven per 57 vots a favor, 21 en contra i 23 abstencions (p. 1524).

L'article 5 s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1524).

El M. H. Sr. President informa que a l'article 6 hi ha presentada una esmena transaccional, del G. p. de Convergència i Unió, a les esmenes 17 i 18 (p. 1525). El Diputat Sr. Tomàs, del G. Socialista, accepta de retirar la seva esmena (p. 1525) i tots els Grups parlamentaris l'admeten a tràmit (p. 1525). El Sr. Secretari Segon llegeix la transaccional (p. 1525). Posada a votació, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1525).

L'apartat 4 de l'article 6, segons el text del Dictamen, també s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1525). El Diputat Sr. Tomàs retira l'esmena 21 del G. Socialista (p. 1525).

Es voten els articles 7, 8 i 9, que són aprovats per unanimitat dels presents (p. 1525).

El Diputat Sr. Tomàs retira l'esmena núm. 30 a l'article 10 (p. 1525). Es voten els articles 10, 11, 12, 13, 14 i 15 i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 1526).

A l'article 16 hi ha presentada una esmena transaccional, del G. p. de Convergència i Unió, que és acceptada a tràmit per tots els Grups (p. 1526). El Sr. Secretari Primer la llegeix (p. 1526). Es vota i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1526).

El Diputat Sr. Padullés retira l'esmena núm. 42 a l'article 17 i demana votació separada (p. 1526). El Diputat Sr. Tomàs retira l'esmena 43 i també demana votació separada (p. 1526). L'apartat primer del text del Dictamen s'aprova per 59 vots a favor, cap en contra i 51 abstencions (p. 1526). Els apartats 2 i 3 s'aproven per unanimitat dels presents (p. 1526).

L'article 18 s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1526).

El Diputat Sr. Tomàs defensa l'esmena núm. 47 a l'article 19 (p. 1526). Posada a votació, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1527).

L'article 20 s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1527).

La Disposició Addicional s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1527).

El Diputat Sr. Tomàs retira les esmenes 52 i 58, del G. Socialista, que feien referència a l'addició d'addicionals noves (p. 1527).

Es procedeix a votar conjuntament la Disposició Transitòria i les quatre Disposicions Finals i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 1527).

A l'Exposició de Motius hi ha presentada una esmena transaccional, del G. p. de Convergència i Unió. El Diputat Sr. Tomàs retira l'esmena 62, del G. Socialista (p. 1527). Admesa a tràmit la transaccional, el Sr. Secretari Segon la llegeix (p. 1527). Posada a votació, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1527). Es vota després la resta de l'Exposició de Motius i el Títol de la Llei i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 1528). Els Diputats Srs. Tomàs, del G. Socialista, i Capdevila, del G. p. de Centristes, demanen per fer explicació de vot (p. 1528). La fan el Diputat Sr. Tomàs (p. 1528), el Diputat Sr. Pérez Guerra, del G. p. de Centristes (p. 1529), el Diputat Sr. Padullés, del G. p. del PSUC (p. 1529), el Diputat Sr. Vicens, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1529), i el Diputat Sr. Masó, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1530). Finalment intervé l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1530).

Tercer punt de l'ordre del dia: **Proposició de Llei de Mesures Urgents sobre la Funció Pública de la Generalitat de Catalunya**.

El M. H. Sr. President fa diverses observacions (p. 1531).

Els articles 1, 2 i 3 s'aproven per unanimitat dels presents (p. 1531).

*Es dóna lectura a una **esmena transaccional** a l'article 4 (p. 1531), presentada per tots els Grups parlamentaris, que transigiria entre les **esmenes núms. 6**, del G. p. del PSUC, **7 i 11**, del G. Socialista, i el text del Dictamen. El M. H. Sr. President proposa la votació conjunta de l'esmena amb l'article 4 del text del Dictamen, que és acceptada. Tot seguit es passa a votació, i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1531).*

*El Diputat no adscrit, Sr. Viñals, retira l'esmena que havia presentat a l'article 5 (p. 1531). El M. H. Sr. President anuncia la presentació a aquest article d'una **esmena transaccional** signada per tots els Grups (p. 1531). El Sr. Secretari Segon hi dóna lectura, i tot seguit es passa a votació i és aprovada per unanimitat dels presents (p. 1532).*

*Es posen a votació i s'aproven per unanimitat dels presents els **articles 6, 7**, les **Disposicions Addicionals Primera, Segona, Tercera, Quarta, Cinquena**, la **Disposició Transitòria**, les **Disposicions Finals Primera i Segona** i l'**Exposició de Motius** (p. 1532).*

Per a explicació de vot intervenen els Diputats Srs. Prats, del G. Socialista (p. 1532), Luna, del G. p. de Centristes (p. 1533), Vicens, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1533), Valentín, del G. p. del PSUC (p. 1534) i Pla, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1535).

El M. H. Sr. President explica que la Mesa ha considerat supèrflua la votació final que requeria majoria absoluta (p. 1535). El Diputat Sr. Prats fa una observació (p. 1535). El M. H. Sr. President respon i suspèn la sessió a un quart i un minut de deu de la nit (p. 1536) per a continuar demà a les deu del matí.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 23

S'obre la sessió quan passen dos minuts de les cinc de la tarda. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat del Vice-president Segon, Sr. Isidre Molas, i dels Secretaris Primer, Sr. Camp i Batalla, Segon, Sr. Lorda, Tercer, Sr. Espasa, i Quart, Manuel-Rimbau. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major en funcions, Sr. Pitarch, i la Lletrada Sra. Folchi. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels Honorables Consellers Srs. Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Gispert, Guitart, Cahner, Cullell, Laporte, i Sanuy.

Ordre del dia

1. *Aprovació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial del Projecte de Llei sobre desplegament legislatiu en matèria d'evacuació i tractament d'aigües residuals.*
2. *Proposició de Llei de Mesures Urgents sobre la Funció Pública de la Generalitat de Catalunya.*
3. *Resolució núm. 8 del Ple del Parlament sobre les Bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya.*
4. *Proposició no de Llei sobre la divulgació i la introducció de la temàtica dels Drets Humans en l'assignatura d'ètica, presentada pels Grups parlamentaris i Diputats no adscrits.*
5. *Moció subsegüent a la interpellació a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre l'ordenació del sector del taxi, presentada pel Diputat no adscrit Sr. Ramon Viñals.*
6. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la localització de nous centres penitenciaris, presentada pel Diputat Sr. Joan Oliart, del G. Socialista.*
7. *Interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica dels cossos de bombers, presentada pel G. p. d'Esquerra Republicana.*
8. *Interpellació al Consell Executiu sobre els fraus electorals, presentada pel G. p. del PSUC.*
9. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'Ajuntament de Deltebre, presentada pel Diputat Sr. Maties Vives, del G. p. del PSUC.*
10. *Preguntes amb resposta oral.*

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Senyores i senyors Diputats, ha arribat a la Mesa una Proposició no de Llei sobre un assumpte de la més viva actualitat que porta la signatura de tots els Grups parlamentaris. Fent ús de les facultats que dóna a la Presidència l'article 61.4 del Reglament, proposo la inclusió en l'ordre del dia d'aquesta Proposició no de Llei com a primer punt i, a més a més, l'exempció de tots els tràmits reglamentaris que li permetrien d'ésser-hi inclosa. Si la Cambra hi està d'acord i s'obté la majoria absoluta dels membres del Par-

lament, donariem lectura a aquesta Proposició no de Llei i començaríem el debat. El senyor Conseller de Governació ha manifestat la seva intenció de prendre la paraula. Desitja parlar abans que es faci la votació d'inclusió en l'ordre del dia o un cop s'hagi votat? *(Pausa.)* Després, molt bé.

Evidentment, encara que la Proposició no de Llei porta la signatura dels Portaveus de tots els Grups parlamentaris, la Mesa interpreta que la garantia dels drets dels senyors Diputats exigeix que, malgrat tot, deixem un petit termini d'esmenes, que podríem fixar en quinze minuts, durant el qual interrompríem la sessió i els senyors Diputats podrien eventualment presentar-hi esmenes. Altrament, no hi hauria la garantia que el Reglament reconeix. Bé, doncs, proposo que es passi... *(El senyor Martín i Toval demana la paraula.)* Sí, senyor Martín, una qüestió d'ordre?

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: Un aclariment, senyor President, més que no pas una qüestió d'ordre. Aquests quinze minuts o aquest temps per a esmenes serien donats pel President i per la Mesa abans de la defensa formal de la Proposició no de Llei?

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que seria abans de la defensa formal.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: D'acord.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores abans de passar a la votació, evidentment, perquè els senyors Diputats puguin jutjar la conveniència de la modificació de l'ordre del dia i de l'exempció de tots els tràmits reglamentaris, el senyor Secretari donarà lectura a la Proposició no de Llei.

El Sr. SECRETARI: «Els Grups parlamentaris sota-signats, fent ús d'allò que es preveu en l'article 129 del Reglament de la Cambra, formulen la següent Proposició no de Llei per tal que sigui debatuda a la sessió plenària del dia d'avui i com a primer punt del seu ordre del dia, d'acord amb allò previst en l'article 61.4 del Reglament:

»1. El Parlament expressa la seva més enèrgica condemna per l'assalt del Banc Central i el segrest de més de dos centenars de ciutadans, alhora que la seva satisfacció per la sortida sense danys irreparables dels ostatges, així com per l'actuació de les Forces de Seguretat de l'Estat.

»2. El Parlament de Catalunya, en tant que representant del poble de Catalunya, entén que la voluntat democràtica reiteradament expressada pels ciutadans espanyols i el normal funcionament de les institucions democràtiques exigeixen la investigació en profunditat dels fets ocorreguts i de totes les seves connexions, així com la més ferma exigència de responsabilitat a tots els qui hi resultin implicats.

»3. El Parlament, en el marc d'allò que preveu l'article 48 del Reglament de la Cambra, acorda la creació d'una Comissió en relació amb els fets ocorreguts al Banc Central de Barcelona, formada per cinc Diputats, un en representació de cada Grup parlamentari. Aquesta Comissió realitzarà la seva tasca en coordinació amb el Consell Executiu de la Generalitat i amb la Junta de Seguretat i la finirà no més enllà de l'acabament de l'actual període de sessions.

»4. El Parlament acorda que la Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, decideixi, si s'escau, previ informe dels Serveis Jurídics, instar el Consell Executiu per tal que

comparegui com a part en el procés contra el presumptes responsables de l'assalt al Banc Central.

»Palau del Parlament, 26 de maig de 1981.

»Signat per tots els Grups parlamentaris.»

El Sr. PRESIDENT: Passem ara, doncs, a votar la inclusió d'aquesta Proposició no de Llei com a primer punt de l'ordre del dia, conclusió que comporta automàticament, evidentment, l'exempció de tots els tràmits reglamentaris.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus. *(Pausa.)* No seguim. Es necessita majoria absoluta; per tant hem de comptar per a assegurar-nos que la tenim *(Pausa.)*

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

La inclusió en l'ordre del dia de la Proposició no de Llei que ha estat llegida ha estat aprovada per 116 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Havent estat obtinguda la majoria absoluta que requereix el Reglament, queda modificat l'ordre del dia i aquesta Proposició no de Llei en constituirà el primer punt. A fi que els senyors Diputats puguin eventualment esmenar-la, suspendrem la sessió durant quinze minuts. Els senyors Diputats que desitgessin fer-hi alguna esmena i desitgessin tenir-ne el text escrit poden adreçar-se a la Mesa.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a les cinc i nou minuts de la tarda i es reprèn a dos quarts de sis i dos minuts.)

Proposició no de Llei sobre l'Assalt i el Segrest del Banc Central de Barcelona

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Abans de començar el debat hi ha hagut una esmena presentada a la Mesa del Parlament pel Diputat senyor José Acosta, Diputat no adscrit. Aleshores, d'acord amb l'article 130 del Reglament, els Grups hauran de manifestar si accepten o no accepten que es passi a votació; és a dir, que la Proposició sigui esmenada d'acord amb l'esmena proposada o bé si s'atenen al text primitiu.

Abans de començar el debat, també, doncs, donarem lectura a aquesta esmena i tot seguit tindran la paraula els representants dels Grups —prèviament el senyor Conseller de Governació—, després els representants dels Grups que han proposat, que han presentat la Proposició, i, finalment, el Diputat esmenant.

El senyor Secretari donarà lectura a l'esmena.

El Sr. SECRETARI PRIMER: És una esmena d'addició que planteja:

«1. El Parlamento expresa su condena al atentado sufrido por el profesor Jiménez Losantos.»

»2.» Continua el text de la Proposició no de Llei.

El Sr. PRESIDENT: Comencem el debat, doncs, amb la intervenció de l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, he demanat la paraula per tal d'informar la Cambra sobre els fets esdevin-

guts aquest darrer cap de setmana, amb la presa del Banc Central per part d'un grup —no clarament identificat en aquests moments encara— terrorista, amb el segrest dels ostatges, que acabava, com vostès saben, el diumenge a la tarda. El Consell Executiu, a través meu, vol fer saber quina ha estat la presència de la Generalitat en aquests fets, com s'han desenvolupat a criteri nostre i quina valoració se'n pot fer.

En primer lloc els voldria explicar, perquè quedi clara, quina va ser la presència de la Generalitat durant les hores que va durar el llarg segrest dels ostatges del Banc Central; no tant quina va ser la nostra actuació concreta, perquè com vostès saben la Generalitat no té competències en matèria d'ordre públic i, per tant, no podia intervenir directament, però sí, en tot cas, quina va ser la nostra presència, quina va ser la nostra assistència i quina va ser la nostra disposició durant tot el transcurs de les hores que va durar el segrest.

He de dir que vam estar informats. El President va ser informat immediatament després de produir-se els fets. Jo, personalment, em trobava a Lleida inaugurant el Saló d'Equipaments Municipals, Municipàlia-81, i vaig ser informat durant els actes d'inauguració, aproximadament a les 10,30 del matí, i immediatament després de concloure la inauguració, que va ser notablement accelerada per aquest fet, em vaig posar ràpidament en direcció a Barcelona per tal d'assistir-hi. Però, val a dir que des del primer moment, a la mateixa plaça de Catalunya, i quan es va organitzar el comandament unificat a les oficines del Banc de Bilbao, la Generalitat hi era present a través de la persona del sub-Director general de Seguretat que, en tot moment, va informar de forma puntual, tant al President com a mi mateix, en el moment que va ser possible poder connectar amb mi, atès que jo venia de Lleida i no em podia comunicar telefònicament amb ningú.

La nostra presència va ser constant. La mateixa tarda, el President de la Generalitat, acompanyat de mi mateix, va visitar la seu del comandament unificat i hi va romandre una llarga estona; jo m'hi vaig quedar fins ben entrada la matinada i hi vaig tornar també de plena matinada. Mentre jo no hi era, ho repeteixo, hi era present sempre el sub-Director general de Seguretat, i hi vaig continuar ja des de la matinada fins al moment en què varen ésser alliberats tots els ostatges.

La nostra presència, per tant, en aquests fets, va ser constant, i la informació que vam rebre també va ser de primera mà, puntual, extensa, i diria que extensa no només en el contingut, sinó també en la freqüència; si volen vostès fins i tot molt més extensa, en ocasions, que la que rebia el Govern central. Després explicaré per què, però deixin-me dir, per exemple, per demostrar que la Generalitat va tenir una presència efectiva a tots els nivells, que el President de la Generalitat va parlar telefònicament, en converses llargues, sobre el fet, amb el President del Govern central, senyor Calvo Sotelo: dissabte al matí una vegada, dissabte a la tarda, diumenge al matí dues vegades, una vegada també diumenge al matí amb el Ministre senyor Rosón, una altra vegada amb el senyor Calvo Sotelo a la tarda, i una altra vegada a la nit, un cop acabats els fets.

Per què, doncs, hem d'interpretar, o jo els explico a vos-

tès, i afirmo, que la Generalitat va ser puntualment informada, més extensament, tant quant al contingut de les informacions com quant a la freqüència, que el mateix Govern central, justament pel fet de la nostra presència constant en l'oficina en la qual estava situat el comandament unificat. Pensin, per exemple, que durant llargues hores del segrest les comunicacions eren molt difícils entre els segrestadors i el comandament unificat, que, per tant, no hi havia informacions directes, que un cop aquestes informacions havien estat rebudes via telèfon i gravades en un magnetòfon eren analitzades, i només després de ser analitzades eren transmeses al Govern central, que el nerviosisme mateix que encomanaven els fets feia que les trucades d'autoritats del Govern central, singularment, bloqueguessin moltes vegades els telèfons i que el mateix President del Govern, senyor Calvo Sotelo, hagués d'esperar molta estona abans no podia comunicar amb les autoritats, amb els tècnics policials i amb els representants —en aquest cas, concretament, amb el delegat del Govern—; pensin que nosaltres no teníem aquestes dificultats, que érem presents en totes les converses, hipòtesis, en tota la tasca de recopilació d'informació i de tractament d'aquesta informació, i que sense aquestes dificultats podíem lliurement acostar-nos al telèfon que teníem més a prop i passar la informació que havíem vist, que havíem rebut, que havíem escoltat, al President de la Generalitat.

Per això deia abans que la nostra informació, la nostra presència va ser eficaç, que la nostra informació va ser bona, que la Generalitat va estar perfectament informada en tot moment, i, si em permeten, més ben informada, probablement, que les autoritats del Govern central.

Bé, jo voldria parlar ara, també, de tal com nosaltres hem vist els fets que s'han produït i, sobretot, tal com nosaltres hem vist l'actuació del comandament unificat, que va fer possible, finalment, la llibertat de tots els ostatges i la detenció d'alguns —no sabem si tots— dels segrestadors. Tinguin present que —i això és ben fàcil d'entendre—, que immediatament després dels fets queden un grup nombrós de persones segrestades a l'oficina del Banc Central per un nombre indeterminat i desconegut de segrestadors i que a l'altre cantó de la plaça, a l'edifici del Banc de Bilbao, una sèrie de tècnics policials i d'autoritats estan intentant descobrir qui realment ha portat a terme aquesta acció terrorista, sense cap més connexió que un fil telefònic i sense cap més aparell que un aparell magnetofònic per tal d'enregistrar les converses i poder-les analitzar. Bé, l'esperança primera és aconseguir parlar amb algú, començar a analitzar la veu que arriba, un cop enregistrada, i d'aquesta manera tenir, intentar tenir alguna pista, que pugui conduir a una hipòtesi de treball que més endavant, en tot cas, haurà de ser confirmada. Per exemple, les primeres converses que es tenen amb els segrestadors són totalment improductives, no perquè no es pugui iniciar el contacte telefònic, sinó perquè la persona que agafa el telèfon no és cap segrestador, és el caixer, és l'home del vestit gris, que agafa el telèfon i que serveix d'intermediari entre la policia i els segrestadors; els segrestadors, al començament, no es posen al telèfon. Pensin que les converses són aïllades. Els segrestadors no es comuniquen, no volen comunicar; de vegades passa mitja hora, de vegades una hora, fins que hi pugui haver una altra comunicació telefònica. Quan, final-

ment, hi ha una primera conversa amb un dels segrestadors, la conversa és enregistrada, com no podria ser d'altra manera, i per aquesta conversa, analitzada posteriorment, amb l'ajut de tècnics —per exemple, es va demanar la col·laboració del doctor Sales Vázquez—, s'intenta descobrir de quina persona es tracta i s'arriba a les primeres conclusions, primeres conclusions aportades pel doctor Sales Vázquez: que la persona que estava al telèfon tenia de vint-i-nou a trenta-un anys, que l'accent del seu castellà era un accent extremeny o sevillà, i que era un home que parlava de forma autoritària. Simple hipòtesi —no es pot arribar més enllà— que genera, a la vegada, altres hipòtesis lligades amb fets que s'han produït. Per exemple, la reivindicació feta pels segrestadors, o la petició, o l'exigència dels segrestadors que fossin alliberats alguns dels dirigents del cop d'estat del 23 de febrer, pot induir a pensar, com a simple hipòtesi de treball, que a l'interior hi poden haver membres de la Guàrdia Civil. El fet d'haver escoltat una veu que podria semblar o que podria no ser ben distinta de la d'alguna persona a la qual després també s'ha fet referència com a possible assaltant; el fet que aquesta persona tingués una forma de parlar autoritària, va posant cada vegada més versemblança a la hipòtesi —repeteix, simple hipòtesi de treball— amb la qual s'està treballant.

Quan es pensa qui pot haver estat la persona que pot haver encapçalat —si és que demanant la llibertat dels implicats del 23 de febrer era possible que hi hagués algun membre de la Guàrdia Civil—, quina persona podia haver estat la que hagués dirigit aquella operació, es pensa en la possibilitat, per les informacions que vénen del magnetòfon i de la línia telefònica i pel fet que es coneix —car després el mateix Ministre, senyor Oliart, va explicar-ne la presència a Andorra— que es tractés del capità Gil Sánchez Valiente, qui, com vostès saben, va marxar d'Espanya —sembla que a Londres— i que últimament —informacions del Ministre, senyor Oliart— havia estat localitzat a Andorra. I es basteix una hipòtesi que s'intenta de confirmar; la confirmació, evidentment, no pot existir si no hi ha voluntat manifesta per part de la persona que hi ha a l'altre cantó del telèfon, de confesar exactament la seva personalitat, cosa que es guarda molt de fer sempre; però en tot cas hi ha el temor, la possibilitat: la hipòtesi de treball continua vigent sobre aquest fet.

I se'n creen d'altres, d'hipòtesis, però aquesta també, i aleshores, aquesta hipòtesi que neix en un despatx en el qual s'està intentant trobar l'entrellat de la qüestió, surt als passadissos, es comenta en els passadissos, presumiblement baixa l'ascensor, arriba al carrer, ensopega amb un redactor de ràdio o amb un periodista d'un altre medi d'informació i salta al públic, no tant com una hipòtesi de treball, sinó com una notícia presumiblement important.

Això ha passat —jo n'he estat testimoni— en el transcurs de totes les hores durant les quals s'ha anat produint aquest difícil treball d'intentar alliberar tots els segrestats sense causar víctimes. Han nascut altres hipòtesis; per exemple, en un moment de les primeres converses —suposo que es conserven en la cinta enregistrada—, el segrestador que era a l'altre cantó del fil telefònic, el segrestador que s'anomenava a si mateix el «número u», deia —quan se l'intentava convèncer que havien perdut, que havien de

deposar les armes i que havien de retre's— que en tot cas, el difícil seria «convencer a los de fuera», «convencer a los de fuera». Aleshores, com a simple hipòtesi de treball, es pensa que «los de fuera» són a dintre i que, en realitat, a dintre hi ha dos grups: un grup que pertany a una organització desconeguda que pot haver dirigit i planejat el cop i que hi és present a través d'uns quants homes, i un altre grup que són «los de fuera», integrats com a mercenaris en el grup que comanda l'operació.

Però es tracta, simplement —voldria que entenguessin això—, únicament, d'una hipòtesi de treball, com se'n produeixen d'altres. Hipòtesis de totes menes que són sospesades per tal d'intentar trobar la manera de poder abordar definitivament el final de l'operació i, si és possible, convèncer els segrestadors perquè es retin a la policia. Hi ha hagut moltes hipòtesis. Aquestes hipòtesis, repeteixo, han sortit dels passadissos i, finalment, han arribat al carrer. El seu coneixement ha creat molta confusió, confusió perquè al final les hipòtesis no s'han confirmat o almenys no s'han confirmat en una primera etapa de la investigació, un cop acabats els fets, i això provoca un gran desencant, un gran desencís, un gran desconcert en amplis sectors de la població.

Jo he de dir també, des del meu punt de vista, que en aquest fet de la confusió ha contribuït —ben segur que de forma involuntària, però hi ha contribuït— la manca d'informació oficial en el transcurs de totes les hores que va durar el segrest. Segurament, tractant-se com es tractava —jo ho he pogut viure i veure d'una forma ben clara— d'una guerra psicològica entre uns senyors que tenen presoner un grup important de persones innocents, i una altra sèrie de persones que intenten alliberar-les sense que sofreixin, sense que siguin ferides ni pateixin per causa dels segrestadors, aquesta guerra psicològica que es produeix, hauria d'haver pogut estar dirigida a través de notícies oficials que podien, segurament, fins i tot haver condicionat l'actuació dels mateixos segrestadors que les rebien, via radiofònica. Perquè entenguin fins a quin punt pot ésser important aquesta guerra psicològica que es produeix els referiré una anècdota: quan el Delegat del Govern, acompanyat del Director General de la Policia, entren a la seu del Banc Central per negociar amb els segrestadors i intentar trobar una solució ràpida al conflicte, mentre són dintre parlant amb el temor que teníem tots els presents que no se'ls quedessin també i, aleshores, tinguessin encara dos ostatges més d'una significació política important, mentre això estava passant, mentre tots estàvem esperant veure com s'obria novament la porta i sortien, una emissora de ràdio informava que el general Aramburu —que estava al meu costat i que no s'havia mogut d'allí durant tot el matí—, havia informat que el Govern no compliria les condicions que imposessin els segrestadors. Bé, això podia haver estat fatal per a les dues persones que van entrar; segurament la notícia procedia d'una altra font informativa, però moltes vegades es tracta d'una guerra de nervis, d'una guerra d'informacions i desinformacions. Notícies com aquesta i com d'altres que es varen anar produint i divulgant sense cap mena d'orientació de les autoritats oficials, podien haver produït, realment, conseqüències molt desagradables.

Bé, i el final el saben tots, almenys la primera part del fi-

nal, és a dir, la part del final ja coneguda, que no crec que sigui el final definitiu d'aquesta operació. I saben de la incredulitat d'amplis sectors de la població sobre el seu desenllaç, sobre les persones detingudes, sobre el nombre de persones, sobre la qualitat de les persones i sobre les que, presumiblement —segons alguns medis d'informació i també segons l'opinió generalitzada de la població— podrien faltar.

Bé, jo els he de dir, en primer lloc, sobre el nombre de persones, que mai ningú no va tenir l'evidència que fossin vint-i-quatre, ni vint, ni cap nombre determinat concret. L'única informació que permetia saber o pensar que podien ésser vint-i-quatre, la donaven els segrestadors des de dintre del Banc i aquesta era una informació que no podia ser confirmada; els ostatges que eren alliberats sortien en un estat, com vostès poden imaginar, en el qual no era prudent interrogar-los d'una forma immediata, però en les converses que s'hi tenien i les que es feien més endavant, quan semblava que estaven en disposició de poder parlar amb més tranquil·litat, no eren capaços de confirmar mai el nombre de segrestadors que hi havia a l'interior. Per tant, vint-i-quatre persones era una xifra que no naixia de cap constatació. Hi ha hagut, fins i tot, qui ha arribat a parlar de la possibilitat que entre les autoritats que dirigien l'operació i els segrestadors s'establís un pacte que fes possible que determinats segrestadors no fossin presents en el moment de ser detinguts els seus companys. Jo els he de dir que des del lloc que ocupava —i tinc l'absoluta certesa que les operacions es dirigien íntegrament des d'aquell despatx—, tinc l'absoluta convicció que no hi va haver en cap moment cap pacte en aquest sentit, que es va treballar amb absoluta professionalitat, amb la intenció clara i concreta de salvar els ostatges i que, en tot cas, si eren onze, catorze, quinze, vint —no ho sé, no crec que en aquest moment ho sàpiga ningú—, la resta, si és que la xifra era superior al nombre de detinguts, la resta s'hauria escapat, en tot cas, sense el consentiment —no cal dir-ho—, sense cap mena de concomitència amb les autoritats que dirigien policialment i políticament l'operació.

Jo vaig viure tota l'estona aquestes escenes, n'estic absolutament convençut, tan convençut com en pot estar una persona que ha viscut tot això des de dintre d'un despatx. Si alguna cosa es va fer al marge del despatx ho desconec, però, en tot cas, estic convençut que totes les operacions, tant des del punt de vista policial com pel que fa referència a les actuacions polítiques, es feien dintre del recinte d'aquella habitació.

Nosaltres hem parlat amb alguns ostatges, ja la mateixa nit, a l'hotel Colon en el moment que eren alliberats i retrobaven les seves famílies, en un servei que, com saben, va muntar la Generalitat per tal de fer possible aquest retrobament i per a fer possible que els familiars tinguessin, sentissin al costat l'escalf de la Generalitat en moments difícils. Ja en aquella mateixa nit, aquella mateixa tarda, vam poder parlar amb alguns ostatges, els quals no creien —i veig que les informacions, en aquest sentit, semblen confirmar-se— que els segrestadors fossin gaire més d'una dotzena.

Després hem tingut altres converses, també amb ostatges, que confirmen aquesta opinió; he vist després que altra gent amb la qual nosaltres no havíem parlat, i que ha-

vien estat també dintre del Banc Central segrestats, confirmaven la mateixa hipòtesi. Pot faltar gent —ja els he dit quina és la meua opinió—, en tot cas hauran fugit —si és que en falten—, no ho sé. Si falta gent ¿pot ser algun membre de la Guàrdia Civil? Jo els he de dir, honestament, que crec que no, i els diré per què crec que no. En tot cas, el que s'havia pensat en un moment determinat és que la persona que dirigia les operacions podia ser un guàrdia civil i, a més a més, un guàrdia civil a nivell d'oficial; concretament s'havia parlat del capità Gil Sánchez Valiente, com vostès saben, com els he explicat jo també ara, sempre a nivell d'hipòtesi. El coneixement del comportament dels oficials i dels membres de la Guàrdia Civil em fa pensar que no és possible que la Guàrdia Civil iniciés o que un guàrdia civil o que uns guàrdies civils, no generalitzem, iniciessin cap operació d'aquest tipus, col·laborant estretament, tan estretament, amb delinqüents habituals com s'ha pogut comprovar que eren els nou detinguts vius que han passat a disposició policial. Jo penso, per tant —també és una hipòtesi, evidentment, però la vull manifestar a la Cambra—, que no pot haver anat d'aquesta manera, que hi ha d'haver hagut un cap director d'aquesta operació. Jo, personalment, també n'estic convençut i penso que el cap director de l'operació pot ser fora, podia ser fora ja en aquells moments, però penso també que dintre hi havia un altre cap director de les operacions, un home fred, un home dur, un home preparat per a dur a terme aquesta funció, un home qualificat, un home intel·ligent, un home que jo no sé —perquè no tinc, evidentment, la informació de les investigacions policials que s'estant duent en aquest moment, almenys no la tinc completa—, que jo no sé si es troba o es pot trobar entre les persones detingudes; per tant, des del meu punt de vista no es pot descartar la hipòtesi que alguns haguessin fugit; ja he explicat en tot cas, quina era la meua opinió.

Finalment els vull dir que hi pot haver també una altra hipòtesi que no val la pena —i parlo d'hipòtesi, i ho repeteixo perquè els medis d'informació ho recullin, ho prego, ho recullin d'aquesta manera—, hi pot haver també una altra hipòtesi a considerar. I la hipòtesi, enllaçant amb aquella primera notícia que els deia «habrá que convencer a los de fuera», pensant que «los de fuera» eren dins i que, per tant, el grup estava format, en part, per gent mercenària, com després s'ha pogut comprovar en analitzar la filiació dels detinguts, pot passar, repeteixo, que alguns d'aquests delinqüents que eren molt coneguts a Barcelona uns mesos endarrera i que segons sembla —almenys alguns d'ells— han estat gairebé arxivats durante els mesos darrers, poguessin haver estat expressament preparats, expressament entrenats, per tal de formar part d'un comando terrorista que respondria segurament a una nova fórmula organitzativa. Un comando terrorista que, si es pogués confirmar la hipòtesi —això es veurà més endavant—, estaria comandat per un tipus de gent que de moment desconec i recolzat en l'actuació concreta, en mercenaris, en gent delinqüent que ha demostrat acció decidida en l'ús de les armes i en actes de delinqüència, per tal de recolzar, possiblement, la migradesa dels membres que nodreixen les files del grup director.

Aquesta és una hipòtesi que val la pena de tenir present. Jo, senyores i senyors Diputats, els he volgut transmetre

—potser massa extensament— les nostres impressions. Voldria portar al seu ànim una vegada més el fet que la Generalitat ha estat present de forma constant, de forma permanent, de l'única forma que enteníem nosaltres que es podia fer, perquè aquesta presència fos eficaç —s'ha demostrat que ho era— durant totes les hores que va durar el segrest dels empleats i d'alguns clients a les oficines de la seu del Banc Central. Els he volgut també transmetre quin era el nostre criteri sobre com poden haver-se difós les notícies que provoquen tanta inquietud, en no veure's confirmades en aquest moment, després d'haver-se detingut alguns dels segrestadors, possiblement la major part, i quina és també la nostra opinió sobre alguns dels interrogants que es planteja una part important de l'opinió pública.

Espero haver estat explícit en la meua explicació, i els dono les gràcies per l'atenció que han tingut en escoltar aquesta informació.

Senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Molt Honorable senyor President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, tot i que no puc afegir res —en el terreny de les dades concretes, no puc afegir res— al que acaba d'explicar el Conseller de Governació, em sembla obligat que el President de la Generalitat aportí, si més no, algunes consideracions a aquest debat.

Lamento —i espero que em sàpiguen disculpar— no poder-ho fer potser amb la profunditat i, en tot cas, segur que no ho podré fer amb la bona construcció, la manera prou clara, prou ben treballada que convindria, que la Cambra es mereix, i que el tema es mereix i requereix. Però vostès saben que jo avui era fora, que he hagut de baixar molt precipitadament de la Seu d'Urgell, que he vingut just en el moment d'anar a començar la sessió, i, per tant, els prego que em disculpin —ho repeteixo— si algunes de les meves..., si en part la meua exposició no és prou, diguem-ne, prou clara, prou cartesiana, prou ben construïda.

Bé, primer punt. Cal, evidentment, subratllar un fet: aquest assalt al Banc Central i tot el que s'ha produït entorn d'això, cal situar-ho en un context més ampli. Això és la pura evidència, em sembla, per a tothom, però de tota manera ho hem de tenir present perquè hem de veure en quin context és, i què és el que presumiblement —sempre, evidentment, treballant amb unes hipòtesis, com deia abans el Conseller de Governació, però en aquest cas crec que les hipòtesis són més fermes que les que puguem tenir sobre els fets concrets—, quin és l'objectiu que fa que es produeixin, què és el que fa que algú mogui aquests mecanismes i produeixi aquests fets. Primer punt, per tant. Estem davant d'una subversió, de fet, que es manifesta, que cal enquadrar dintre d'un context més ampli.

El segon punt: crec que hem de sortir, dit això, de la base que hi ha —i tots ho comprenem, i jo el primer— un cert estat de desconcert, un cert estat d'inquietud, un cert estat de sorpresa davant del que ha passat —i més, davant de la forma com després això s'ha desclòs, com s'ha acabat, i tot el tipus d'informació que n'ha sortit. En cert sentit recordo que aquella nit vaig comentar amb algú que hi havia com una estupefacció, una situació d'estupefacció que tots tenim, que fa mal —després en parlarem, de com això

fa mal—, que va motivar la meua darrera conversa telefònica amb el President del Govern, ja molt tard de la nit, a quarts de dotze de la nit, en la qual jo vaig voler sentir d'una manera directa del President del Govern, aquesta versió i comentar-la amb ell, perquè realment tots varem quedar parats. I aquesta sorpresa continua actuant d'una manera molt negativa, i aquest és el tema gros i greu que tenim plantejat en aquest moment. Actua d'una manera enormement erosionant sobre l'opinió pública, sobre la confiança col·lectiva, sobre la moral del país. En som ben bé conscients, d'això.

Aleshores, dit això, jo voldria fer uns comentaris, lligats amb el que he dit abans del context més ampli. Podem tenir uns dubtes sobre si eren onze, sobre si eren nou, sobre si eren tretze..., sobre si se'n van escapar un, dos o tres, sobre si no se'n va escapar cap. Podem tenir tots els dubtes que es vulgui. No podem tenir cap mena de dubte, en canvi, crec, sobre el fet que això respon a una voluntat molt clara, molt decidida, d'ensorrar la democràcia. Això queda clar. I com? Queda clar també, penso jo, que es busca fer-ho a través d'un procés que vagi creant una confusió, una enorme irritació, una enorme desesperança en el país, i anar provocant tota una sèrie de reaccions que, de mica en mica, ens vagin conduint, podríem dir, a una situació que, objectivament, reuneixi ja tots els elements necessaris perquè es pugui fer amb una certa facilitat l'ensorrament de la democràcia.

Això sembla clar. Per tant, entenc que és molt important que subratllem, i estic segur que tot el Parlament està d'acord amb això, que hi ha una provocació evident, però que precisament perquè hi ha una provocació evident, també és evident que la nostra reacció ha de ser una reacció enormement constructiva, que evidentment passa, aquesta reacció constructiva, per la voluntat d'aclarir, tant com cal i tant com es pugui què és el que realment ha passat. I, en aquest sentit, penso que no solament aquest debat, sinó el que s'està duent a terme en aquestes mateixes hores en el Parlament de l'Estat, és un debat summament important, al qual, per desgràcia, no podem aportar totes les dades que hi caldria aportar. Per tant, subratllo, en primer lloc, aquesta voluntat d'arribar a fons a esbrinar què és el que ha passat. Però, a més, hi ha d'haver la voluntat i en això vull insistir, de posar-nos en guàrdia nosaltres i posar en guàrdia el país i l'opinió pública davant dels estímuls, davant de les espines irritatives posades, de manera constant, d'una manera sistemàtica, per gent que evidentment sap què és la guerra psicològica. Estem en una situació en la qual tot sembla indicar que a l'altra banda —hipòtesi de treball, evidentment; no sabem si el senyor «x» o l'altre, o l'altre, o el de més enllà—, evidentment, a l'altra banda hi ha gent que en sap molt, que en sap més que la majoria de tots nosaltres del que és el maneig, el maneig de vegades fins i tot subliminal de l'opinió pública, de com se la pot portar cap aquí o cap allà... Estem davant d'una gent d'aquest tipus.

Els fets del Banc Central estan en aquesta línia, d'una manera clara. Després jo els podré donar algunes dades. Però hi ha altres fets dels quals avui, probablement, no hem de parlar, que també estan en una línia que encaixa perfectament amb el que en podríem dir una acció de

guerra psicològica a la qual nosaltres no ens hem de deixar arrossegat de cap manera.

Jo els he d'expressar, això sí, la meua gran preocupació perquè noto, i em sembla que vostès —no costa gaire fer-ho— i tots em sembla que ho notem, notem com dia a dia, setmana a setmana, es van produint alguns fets que tots ells porten a un punt molt concret: fer que el país deixi de creure en el Govern, de creure en les Institucions, de creure en tots nosaltres i de creure en ell mateix; és a dir, en la capacitat que el país pugui tenir per a arribar a ser un país democràtic, un país progressiu, un país de «motlle europeu».

Per tant, si això és, em sembla, tan evident, també la nostra reacció ha de ser, penso —i aquí em sembla que estarem tots d'acord—, molt evident, en el sentit d'investigar tant com calgui, perquè forma part de la reacció positiva que hi ha d'haver, però al mateix temps de predicar, al mateix temps d'introduir tots uns elements, no diré de confiança en el sentit estrictament voluntarista, però sí de reforçar tot allò que poden ser els reflexos positius del nostre país, del nostre poble.

I jo volia fer-los notar algunes coses que, evidentment, el Conseller Vidal no ha dit perquè tampoc no li corresponia de dir-les. Jo voldria que meditéssim una mica sobre alguns punts del que va passar l'altre dia. Aquesta gent que va assaltar el Banc Central (*pausa*) podien ser uns delinqüents comuns d'allò més vulgar i més corrent, però el que van fer, bàsicament, ho van fer bé. Per tant, una de dues: o algú els dirigia, o bé, si era gent probablement prou intel·ligent i llesta, alguns d'ells varen ser especialment entrenats durant uns mesos per a fer això. I amb això ens trobaríem amb aquest fet, ja subtil, de no solament allò que en el segle passat se'n deia «mobilitzar la patuleia» per fer segons quin aldarull, sinó mobilitzar, amb una profunda actuació de tipus intel·lectual, determinades persones; determinades persones que no poden inspirar segons quines sospites, o que evidentment poden servir molt bé per a establir el que en podríem dir una capa de protecció enfront dels que realment mouen els fils, però utilitzar-los amb un sentit de profunditat, transformant una mica la seva personalitat, fent una mica de Pigmalíon i transformant la seva personalitat. En tot cas, aquesta gent ho va fer bé.

I jo els diré unes quantes coses que aquesta gent va fer bé. Per exemple, aquest comunicat en el qual s'explica, que les agències de premsa —naturalment, és la seva feina— difonen, que els diaris i la ràdio —naturalment, perquè és la seva feina— difonen, que diu: «això ha d'acabar bé, perquè si va acabar bé el 23 de febrer... doncs també ha d'acabar bé el 23 de maig, perquè, si no, es demostraria que a Espanya hi ha espanyols de primera classe i espanyols de segona classe». És un primer punt. És el que en podríem dir un primer tascó, que es fica en l'opinió pública per tal que la gent quedi una mica desconcertada i comenci a pensar que potser sí, que tot el que sigui passar de disset hores, que és el que en Tejero es va estar dintre del Congrés, ja vol dir que hi ha espanyols de primera i de segona, la qual cosa, ho sabem perfectament, no hi té res a veure. Tots sabem que hi ha segrests que duren tres, quatre, cinc, deu, quinze dies, els que siguin. Ho sabem perfectament; de vegades molt ben portats per les forces d'ordre

públic, però duren el que duren. Però aquí ja hi ha un primer punt.

O bé un altre: tot aquell altre comunicat, també al cap d'un parell d'hores, en el qual uns —reals o no reals— segrestats fan un comunicat que difonen a través dels altaveus, etc., en el qual expliquen que «digueu, digueu-ho vosaltres, els qui acabeu de sortir, al moment de traspasar la porta, què heu fet? Heu donat la mà als vostres segrestadors. I digueu ben clar que els heu donat aquesta mà no pas perquè tinguéssiu por, sinó simplement perquè amb això heu fet un reconeixement al que són uns homes que estan defensant els seus ideals». I això, això, els qui hem tingut uns certs contactes, sobretot mentre durava el segrest, sabem que això feia forat. Això feia forat. Per tant, hi ha el que en podríem dir una acció psicològica per tal d'anar decantant l'opinió pública en contra, evidentment, de la policia. És a dir, els bons no són la policia; els bons, els nobles, els generosos, els patriotes —aquesta paraula que es va utilitzar. «Hi ha uns mercenaris, deien, però hi ha uns "patriotes".» Quan deien els de dintre i els de fora «hi ha uns mercenaris, però hi ha uns patriotes». Bé, els dolents són, comentava, com en aquelles pel·lícules en les quals es comença a tenir de vegades simpatia no pas pels policies, sinó pels seus delinqüents..., els bons són aquests, són gent que se la juga, gent que no ha fet cap mal, gent que a tothom tracta molt bé, etc.; els dolents són els altres, són els que defensen la legalitat.

Que ningú no faci bromes sobre això: és que hi ha algun Diputat que somriu; que no somriuin, perquè això, això són mecanismes d'establiment de les bases psicològiques del feixisme. Això és un mecanisme d'establiment de les bases psicològiques del feixisme. Aleshores passa que no sabem qui és, que qui s'ha quedat, que si el capità, que si l'altre capità, que si tots eren mercenaris..., d'acord. El que sí que ho sabem, és que hi ha confusió, i això està actuant i fent mal.

O bé un altre fet. Hi ha un altre fet, del qual jo sóc un testimoni, diguem-ne individual, perquè ho vaig fer sol, però hi ha altres persones, com el Delegat del Govern, com el mateix alcalde de Barcelona que el va acompanyar: quan anem a veure els familiars dels segrestats. Els familiars dels segrestats tenen la reacció lògica. Què vol el pare, la mare, l'àvia, la promesa d'una persona que està segrestada? Que surti. Que se'ls ha de posar un avió als segrestadors? El que sigui. Això és normal. Això és així. Això forma part —per tant i per això dic que és positiu— de la naturalesa humana, de la tendresa humana; això està bé. Però és clar, sobre això i sobre els comunicats, i sobre els qui diuen que diuen, etc., es comença a crear un estat d'ànim que ja torna a estar en la línia de la creació del que en podríem dir un populisme autoritari, un populisme de «escolti!, això abans no passava; escolti!, és que vostès són una colla, d'ineficaços, i vostès només es procupen de les seves coses, perquè al cap de disset hores —i ara ja fa més de disset hores— els Diputats ja havien sortit; i aquesta colla que per vostè són uns desgraciats, encara hi són».

Això anava així. He de dir que jo no em puc queixar —excepte d'una cosa que ara vaig a explicar, que per a mi és important—, no em puc queixar. No vaig tenir «bronca», per entendre'ns. Però això hi era, hi era. Potser

jo no vaig tenir «bronca» perquè m'hi vaig presentar d'una manera imprevista, i, en canvi, se sabia que hi anava en Rovira Tarazona, i, per tant, algú que ara explicaré potser es va preparar, o potser ells mateixos, perquè es va anar creant més tensió. Però una altra cosa que va passar és aquell personatge —i la meva escolta ho va veure prou bé, i jo mateix els ho vaig fer veure, però ja ho havien vist—, aquella senyoreta que ve i et comença a dir això, que al cap de disset hores ja havien sortit i que el Tejero era diferent i que els Diputats i tal... I aleshores es pregunta: i això, de qui és culpa? Dels partits polítics. Això de qui és culpa? Això, des de quan passa? Des que hi ha democràcia. A més, de passada, com que hi era jo, a veure, això de qui és culpa? De la Generalitat i dels partits nacionalistes. Però això, diguem-ne, que no és el moll de l'os. El moll de l'os són els partits polítics.

I quan jo li pregunto, a aquella senyoreta: escolti, vostè qui té dintre? Un amic. Malament, aquesta senyoreta no hi ha de fer res allà, això és à clar. Aquesta senyoreta i un parell de personatges que hi havia i que la meva escolta va detectar perfectament, aquesta colla de personatges no hi feien res. Sí que hi feien, sí que hi feien, hi feien el que tots sabem. Tant és així, que jo vaig telefonar —això, naturalment, es feia dintre de les oficines del Banc Central—, vaig telefonar al president del Banc Central, i després li vaig dir: escolti!; faci'm un favor —passa que vaig fer tard de cara al que venia després del Rovira Tarazona—, repassi la plantilla, perquè aquí, esperant els seus familiars, els seus amics, els seus familiars, hi ha d'haver la gent, per entendre'ns, que en podríem dir de la nòmina. Els amics i amigues és millor que s'en vagin, perquè alguns, evidentment, no són amics ni són amigues (*Rialles*.)

Bé, jo volia fer aquests comentaris a través dels quals, evidentment, no apporto cap fet nou. I, d'altra banda, tot el que els estic dient vostès ja ho saben. Però va anar així, va anar així la cosa. I això no ho fan onze delinqüents, no ho fan onze..., no sé com ho va dir la ràdio, em sembla que van arribar a parlar d'onze «xoriços». No, això no ho fan. (*Rialles*.) Hi ha alguna cosa més, amb la qual cosa no insinuo res, perquè jo faig meva l'exposició del Conseller Vidal, i sé i tinc la impressió, i ho voldria dir ben clarament, que l'actitud de les forces policiaques, que nosaltres vam veure, va ser una actitud absolutament correcta i absolutament positiva, i que hem de retenir una cosa molt important, i és que el fet es va resoldre —a part d'un assaltant mort— sense cap mena de víctimes. I això és una cosa que mereix un agraïment i una barretada. Això és cert. No vull dir això. Però és evident que aquí som tots nosaltres objecte d'una gran maquinació, d'una gran manipulació, i que el primer que hem de fer és advertir la nostra gent i a nosaltres mateixos que estem essent objecte d'una manipulació, per a mirar de fer exactament el contrari del que estan esperant que fem. Hem de fer exactament el contrari del que, lògicament, hauríem de fer si responguéssim només a la nostra fibra. I un altre dia parlarem d'altres temes en els quals potser això també és cert, però de moment limitem-nos al tema del Banc Central.

Per acabar, jo voldria dir-los dues coses. Hi ha una proposta —que jo que he arribat molt tard no he pogut estudiar amb detall, però sé que el nostre Grup parlamentari, el Grup parlamentari de Convergència i Unió, també hi

està absolutament d'acord—, hi ha una proposta per fer una investigació sobre això. Jo voldria dir simplement que el Consell Executiu i, en fi, si hi hagués d'intervenir, segons tinc entès, per la moció la mateixa Junta de Seguretat, col·laborarà plenament en tot el que calgui per tal d'enfonsar una cosa que hem de fer —això sí que forma part d'aquesta acció, diguem-ne, de reacció contra tot aquest moviment que hi ha i que algú porta—, hi col·laborarem el cent per cent. Aquest és un punt.

El segon punt, m'agradaria saber-lo expressar bé. Si no ho faig prou bé, vostès ja entendran la meua intenció i ja ho supliran. Som en una setmana d'una enorme importància, d'una enorme importància, que pot anar bé o pot anar malament, i jo vaig dir, no fa gaires dies, parlant amb els dirigents dels partits polítics, que era molt essencial, molt essencial, molt essencial per a allò que estimem, i per a allò pel qual hem lluitat i per a allò, que és el que ens ha mobilitzat d'una manera més evident durant tots aquests últims anys, que era molt essencial, per a tot això que aquesta setmana vagi bé. També és evident, també és evident, que hi ha una voluntat de fer fracassar aquesta setmana, de fer-la fracassar en un dels dos o en tots dos punts de vista en els quals pot interessar a algú que això fracassi. Primer, en el sentit que es produeixi una sensació de decepció, una sensació agra i amarga per part de les forces armades. Això és el fracàs, això sol ja és el fracàs. I el segon és que, juntament amb aquesta decepció, si pot ser, o si no es produeix aquesta decepció que almenys es pogués donar aquesta altra cosa, que és un divorci entre, diguem-ne, el que en podríem dir la sensibilitat, determinada sensibilitat molt legítima i lògica del sector militar del país, amb el que és una altra sensibilitat, també evidentment molt legítima i lògica, que és la de la gent que durant més anys ha treballat en la línia de la democràcia, en la línia de la reconquesta de les llibertats de Catalunya. Crear aquest divorci, crear aquesta trencada, i si pot ser, a més, dintre d'una gran agror, d'una gran amargor dels uns i dels altres. Aquests són els objectius.

Per tant, suposo que a ningú no ha sorprès que hagin passat coses —aquesta de l'altre dia i altres—, i a ningú no li ha de sorprendre si encara en passés alguna. Per això ho hem de dir a la nostra gent, al país; la nostra gent és el país, si vostès m'ho permeten, que per això som els Diputats de Catalunya. Si passa alguna cosa, sapigueu que la gent que vol ensorrar el país, el país vull dir tot Espanya i vull dir d'una manera encara més específica Catalunya, en el que són les reivindicacions nacionals de Catalunya, aquesta gent, avui, ara, demà, demà-passat, l'altre, l'altre, ha de fer això. Si pot, si s'hi atreveix, si ho té ben muntat, ha d'intentar fer això. I davant d'això, evidentment, la reacció de serenitat del país i la reacció, diguem-ne, d'entereza i la reacció d'aguant del país, almenys de les seves classes dirigents que, moralment, en una part important som nosaltres, ha d'estar molt ben construïda, molt ben bastida, molt ben fermada.

Bé, això, bàsicament, és el que jo els volia dir. Subratllar aquest fet. És la primera vegada que la festa de les forces armades es fa a la capital d'una comunitat autònoma, i no d'una comunitat autònoma qualsevol. És fa en la comunitat autònoma que històricament ha estat la comunitat autònoma per excel·lència. L'autonomia del país que ha re-

clamat els seus antecedents de llengua, de cultura, de voluntat política, d'institucions, de consciència històrica, etc. Si alguna vegada hi ha hagut alguns conflictes, ha estat a través d'aquesta nostra comunitat autònoma. En aquest sentit, la festa no es fa en una comunitat autònoma qualsevol. És fa a Catalunya. Per tant, ara és l'hora de tot allò que sigui apuntar a aquest enfrontament amb Catalunya, ara és l'hora. I ara és l'hora que nosaltres —vostès, sobretot, tots nosaltres, sobretot— l'evitem. És l'hora de la intoxicació. És l'hora d'anar a tocar les fibres més sensibles, aquelles que, per dir-ho així, gairebé no cal tocar-les, només d'acostar-hi el dit ja salten soles. Ara és l'hora, aquests dies és l'hora d'anar a buscar això. A buscar aquesta provocació. Per tant nosaltres, que som la classe política del país, la classe sindical, la classe intel·lectual, la classe periodística, cal que expliquem al país el que són les coses i com van. Que expliquem on hi ha les trampes, on hi ha les rateres posades. Nosaltres hem d'explicar que aquí hi ha una ratera, aquí n'hi ha una, allà n'hi pot haver una altra...

Amb tot això, senyores i senyors Diputats, no dec haver aportat, m'imagino, elements nous, fàctics, a la qüestió que ha plantejat el debat d'avui, però sí que m'ha semblat absolutament necessari introduir-hi també aquests elements de reflexió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, haig de rectificar un error. Anteriorment m'havia referit a la possibilitat que en aquesta Proposició no de Llei fossin presentades esmenes per part dels senyors Diputats. Això haurà induït, segurament, el senyor José Acosta a presentar la seva, però l'article 129, en l'apartat 3, és taxatiu i les esmenes a les proposicions no de llei poden ser presentades només pels Grups parlamentaris. D'altra banda, hi ha un acord de la Mesa del 24 de febrer que referma aquest punt i que indica que la Mesa ha d'acordar la qualificació i l'admissió a tràmit de les esmenes presentades a les proposicions no de llei. Aleshores, en virtut de l'article del Reglament a què m'he referit, l'esmena del senyor Acosta no pot ser admesa a tràmit. Evidentment, el senyor Acosta pot perfectament presentar al seu moment una proposició no de llei sobre aquest tema, i suposo que aquesta proposició no de llei pot merèixer una consideració de la major part de tots els Grups parlamentaris, de tots els Diputats d'aquest Parlament.

Passem, doncs, al debat... (*El senyor Acosta demana la paraula.*) Sí, únicament per una qüestió d'ordre, senyor Acosta.

El Sr. ACOSTA (*de l'escó estant*): Sí, para una cuestión de orden.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. ACOSTA (*de l'escó estant*): Es que, independientemente de que la enmienda se transforme en su momento en una proposición no de ley, lógicamente puede ocurrir y ocurrirá, discrepo de la interpretación que se le da al Reglamento y de ahí la cuestión de forma. En el artículo 130 del Reglamento evidentemente no se menciona al Diputado no adscrito a la hora de enmendar...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Acosta, no parlem de l'article 130, sinó de l'article 129, apartat 3.

El Sr. ACOSTA: Sí, exactamente, y en el 130 se ratifica

la cuestión. En el apartado 3 no se menciona al Diputado no adscrito. Ahora bien, permítame el señor Presidente señalar, abundando en las lides reglamentistas que aquí durante todo el periodo legislativo se llevan a cabo, que no se trata aquí de una voluntad legislativa expresa, sino de una incongruencia técnica manifiesta, porque en el artículo 93 del mismo Reglamento se permite al Diputado en general la presentación de enmiendas respecto a los proyectos de ley. En congruencia, hay que pensar que lo que ocurre en el artículo 129 es una pura laguna técnica. La Mesa está en su perfecto derecho de apoyarse en ellas, pero quede constancia de mi protesta en el sentido de la incongruencia técnica, en virtud, sobre todo, del principio jurídico, sabido de todos, que quien puede lo más puede lo menos. Evidentemente, si un Diputado no adscrito puede enmendar un proyecto de ley, evidentemente, en congruencia jurídica, puede enmendar una proposición no de ley, de categoría inferior.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. És l'opinió del senyor Acosta, que hem sentit tots plegats, però el Reglament és el Reglament.

Comença, doncs, el debat, i, d'acord amb el Reglament, hi poden intervenir els Grups parlamentaris. Començarem per l'ordre habitual de menor a major. En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, intervindrà... *(Pausa.)* El Diputat senyor Alay. El senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, abans de començar, en nom del Grup parlamentari, voldríem donar les gràcies a l'Honorable senyor Conseller de Governació per la seva informació i la posterior donada pel Molt Honorable senyor President de la Generalitat. Sabem l'esforç que ha hagut de fer per arribar a l'hora a aquesta sessió. Crèiem de totes maneres —i ell suposo que el primer— que valia la pena de fer-ho.

Una vegada més el terrorisme ha fet acte de presència a l'Estat, i el nostre Grup parlamentari el torna a condemnar, tot demanant fermesa al Govern en les seves actuacions per a eradicar-lo. Sempre hem deixat clar que aquesta condemna era per al terrorisme de tota mena i de qualsevol signe. Si tots aquests actes són preocupants i inquietants, en aquest cas encara ho són més per a nosaltres, per a Catalunya, perquè hi ha hagut una voluntat concreta de donar la sensació que també a casa nostra hi havia terrorisme i perquè s'ha fet emparant-se en l'angoixa de centenars d'ostatges i de famílies que no tenien res a veure amb la política. Ha estat un acte contra ciutadans, contra la gent del carrer i del treball, però amb una intenció premeditadament desestabilitzadora que ens preocupa si no se'n reprimeixen els autèntics responsables. Aquesta valoració ha d'anar acompanyada de la que, inevitablement, s'ha de fer de les actuacions del Govern de l'Estat i de les forces de seguretat de l'Estat; l'actuació d'aquestes, la seva moderació i, en definitiva, la resolució tàctica de l'afar ens semblen acceptables i meritòries, però el resultat —i això pot ser per causes alienes a la seva voluntat— ha estat fosc, ingènuament rebuscat i més propi de la ficció que de la realitat. Al llarg de les trenta-set hores de segrest, l'opinió generalitzada indicava que eren més d'una vintena els segrestadors, i armats amb armes automàtiques i explo-

sius. El llenguatge emprat pel cap dels segrestadors, els missatges d'algun ostatge així com la comminació que els caps de les forces de seguretat de l'Estat els feien havien de fer pensar que es tractava d'elements molt preparats per a l'acció, i ho eren, atesos els resultats. No em penso allargar en detalls de tots coneguts; només vull dir que el Comunicat oficial final era preocupant. Ens deien que dintre només hi havia onze anarquistes, «chorizos y macarras» —no són paraules meves, són paraules d'un ministre—, sense explosius i exclusivament amb pistoles rovellades i una metralleta Stein.

Senyores i senyors Diputats, és difícil de creure això. Onze segrestadors no professionals, amb armes rovellades i de tan poca entitat pogueren dominar durant trenta-set hores una mitjana de dos-cents ostatges en un edifici de cinc plantes amb incomptables despatxos i racons, i feren necessària la mobilització d'importants contingents de força pública i el trasllat a l'escenari dels fets de les forces del Grup d'Operacions Especials, i, per si fos poc, hagué de reunir-se el Consell de Ministres, els caps de l'Estat Major, i es mantingué per un període tan llarg tot el país amb el cor pendent d'un fil.

A quin pacte es va arribar, si s'hi va arribar? S'ha dit la veritat? S'ha dit tota la veritat? Perquè poden haver passat dues coses, igualment greus: la primera, que fossin més d'onze, deu, quinze, vint-i-quatre, els que fossin, i que se n'hagi escapat, incomprensiblement, una quantitat indeterminada, en el qual cas se'ns hauria amagat la veritat. La segona, que veritablement fossin onze, i amb armes rovellades, en el qual cas les forces de seguretat de l'Estat haurien emprat uns mitjans molt superiors als habituals. Sincerament, això —hi estic totalment d'acord— s'assembla més a una guerra psicològica de què ni tan sols han escapat les mateixes forces de seguretat de l'Estat, i això és enormement greu. Això fa que hi hagi la possibilitat d'una instrumentalització més que perillosa, i que la transcendència dels fets depassi els mateixos fets, perquè si s'ha ocultat part de la veritat, i, en conseqüència, resten els culpables en la impunitat, aquests fets poden repetir-se amb evident perill per a la democràcia. Moltes veus judiquen que si això té lloc és per causa d'una manca d'autoritat del poder civil, i pot arribar el moment en què les mateixes veus prescindixin dels poders públics legítims en un estat de dret. Estic convençut que les forces armades accepten de bon grat la democràcia, i així semblava abans del 23 de febrer, però després d'aquells esdeveniments sembla que hi hagi un sentiment «golpista» generalitzat, no pas de «motu propio», sinó perquè hi ha qui entabana, dient que el desordre no pot continuar. I aquest desordre només es pot evitar amb un poder civil enèrgic i ferm, com ha d'ésser en un sistema democràtic que es preui de ser-ho. La llibertat no està renyida amb l'autoritat, tot al contrari sense autoritat no hi pot haver llibertat perquè s'entra de ple en el no-reconeixement de les obligacions que imposa la funció de govern en un sistema democràtic, i perquè l'autoritat és justament la capacitat de protecció de la llibertat de l'individu i dels Grups que han acceptat unes regles de joc, i nosaltres, els polítics, però també les forces armades, hem acceptat tots plegats les regles de la democràcia i l'imperatiu de la Constitució i de les lleis. Seria, al nostre entendre, un greu error polític del Govern de l'Estat

voler encobrir aquest afer; aquest comportament en cap cas no seria un apaivagament sinó una claudicació enfront de la realitat que estimularia a repetir-ho i conduiria a la pèrdua de la credibilitat en la democràcia; hi ha hagut massa contradiccions en les versions oficials que s'han donat perquè es pugui acceptar com a suficient el resultat. Si hi havia, com sembla, un cervell en aquesta operació, i aquest no fos condemnat per la justícia, ens trobaríem que les penes imposades als autors materials dels fets serien aquelles que els corresponen més la dels altres.

És per això que el nostre Grup està plenament d'acord —i ho assumeix—, amb el text presentat en aquesta moció. En primer lloc, perquè és condemnatori del fet en si; en segon lloc, perquè veu amb satisfacció que no hi hagi hagut conseqüències irreparables per als ostatges. També perquè es crea una comissió d'enquesta, d'acord amb l'article 48, que donarà la possibilitat de poder ajudar a esbrinar aquest acte, en col·laboració amb la Conselleria de Governació i amb la Junta Mixta de Seguretat Estat-Generalitat. També perquè es demana el màxim aclariment per part de les autoritats governatives, i perquè ens dóna la possibilitat que el Consell Executiu pugui exercir la seva acció com a part en aquest afer garantint tothora un millor coneixement de com es desenvolupen i s'han desenvolupat les diligències oportunes. En definitiva, dintre de les possibilitats del nostre Estatut, podrem fer un esforç per a un millor aclariment d'un afer de tanta transcendència per al futur de la democràcia.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Centristes, té la paraula el Diputat senyor Anton Cañellas.

El Sr. CAÑELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats. El Grup parlamentari de Centristes de Catalunya-UCD vol deixar constància, en primer lloc, de la seva satisfacció pel resultat de l'operació policial que al vespre d'abans d'ahir va concloure amb l'alliberament de tots els ostatges retinguts al Banc Central de la plaça de Catalunya per un grup armat, i amb unes motivacions encara no aclarides. L'objectiu de l'acció de les forces de seguretat va ser restablir l'imperi efectiu de la llei, evitant el més mínim perjudici als involuntaris ostatges, objectiu que es va aconseguir gràcies a la serenitat i a la professionalitat dels organismes a càrrec de l'operació. Les forces polítiques parlamentàries van recolzar tothora l'actitud decidida del Govern, que es negà a concedir les absurdes demandes dels delinqüents, i així ho van manifestar a través dels portaveus autoritzats i dels diversos òrgans de Govern de Catalunya. I, per això, Centristes de Catalunya vol felicitar aquestes forces de seguretat de l'Estat com, al mateix temps, vol felicitar les decisions polítiques que van prendre les autoritats civils i el Govern. Aquest segrest, igual com altres actes terroristes, provocats per forces de signe ideològic ultradretà o ultraesquerrà, representa un atac inadmissible contra la convivència pacífica i democràtica, i requereix un càstig exemplar de tots els culpables, en la seva qualitat d'executors directes o inductors indirectes dels fets esdevinguts a la plaça de Catalunya. Tot el pes de la Llei ha de recaure sense vacil·lacions sobre els qui han volgut de forma premeditada i covarda atemptar contra els més elementals drets humans dels nombro-

síssims ostatges. Voldria fer arribar als ostatges i als seus familiars la nostra plena solidaritat pels sofriments i per l'angoixa que va significar aquest segrest per a ells. Vull afegir, a més a més, que si entre els objectius directes o indirectes dels delinqüents empresonats, o dels seus inductors encara no coneguts, es comptava amb el desig de posar a prova la solidesa del Govern i la seva indubtable voluntat democràtica, l'actitud de fermesa de l'Administració ha quedat absolutament palesa als ulls de tothom; ni aquell grupuscle de delinqüents ni els qui eventualment surtin a la llum pública com a instigadors de la seva demencial prova de força, no han arribat en cap moment a posar en perill la democràcia ni la vigència de les nostres institucions.

És veritat que fins i tot en els països on s'ha instaurat des de fa segles, sempre cal vetllar per la democràcia, i sempre cal comptar amb el perill que redemptors d'un extrem o altre vulguin substituir els ciutadans, que són els seus autèntics dipositaris. Tanmateix, ni les democràcies europees més antigues ni la democràcia espanyola no poden veure's en perill a causa d'un grup de delinqüents comuns al servei o no d'altres interessos. La gravetat dels fets del 23 i 24 de maig, en opinió de Centristes de Catalunya rau en el seu caràcter ignominiós d'atac a les llibertats més essencials de centenars de ciutadans que es van veure violentament retinguts, amenaçats de mort i fredament ferits en la seva dignitat personal i en la seva integritat física. Les investigacions en curs permetran d'establir amb la necessària certesa quins eren els objectius finals perseguits pels segrestadors, però si la seva intenció consistia a sumar-se als qui de posicions ideològiques aparentment incompatibles només pretenen trencar les bases de la convivència democràtica, erigint-se en indesitjats redemptors del poble, avui i ara els hem de dir que el seu propòsit no l'aconseguiran mai. No entrarem en la dialèctica de la por, de la crispació; no estem disposats a fer el joc dels qui pretenguin portar el nostre país per camins diferents a l'assenyalat per la voluntat inequívoca de les urnes i el determinat de forma taxativa per l'ordenament constitucional.

Els representants del poble català reunits, aquí, en plena sintonia amb la resta d'espanyols, lluitarem sense descans per la plena vigència de la nostra Constitució i del nostre Estatut d'Autonomia, i no acceptarem cap mena de provocació; ben al contrari, exigirem l'aplicació rigorosa de les lleis democràtiques en benefici d'una convivència en pau respectuosa de la dignitat de tots els ciutadans. L'èxit del terrorisme, que des de fa anys utilitza, a Espanya, les estratègies pròpies dels delinqüents comuns, consistiria que ens deixéssim implicar pel que abans he denominat dialèctica de la por, de la crispació, del terror. La primera victòria contra el terrorisme, l'hem de guanyar entre tots evitant que s'instauri entre nosaltres amb la justificada ocasió dels atacs terroristes de qualsevol signe, omplint de recel o d'inseguretat pública. No podem permetre que fets com el del passat cap de setmana arribin a atorgar als seus autors la sensació que estan fent trontollar els fonaments de la nostra convivència.

Per això, Centristes de Catalunya referma la seva voluntat d'avançar pel camí de les llibertats públiques característiques dels sistemes democràtics. Al mateix temps, demana que totes les institucions polítiques i de Govern així

com els òrgans de l'opinió pública exercim la màxima responsabilitat al nostre abast, per tal d'evitar la propagació d'un injustificat clima d'alarmisme, que seria la fita més preuada pels enemics de la democràcia, i demanem que en el moment que es tingui, i es pugui donar, es doni una puntual i exhaustiva informació sobre els fets ocorreguts el 23 i 24 de maig i l'aplicació inexorable de la justícia sobre els responsables i els seus inductors d'aquests criminals fets.

I, per totes aquestes raons, Centristes de Catalunya votarà favorablement aquesta proposició de llei. I voldríem dir al senyor Acosta que nosaltres ja hem condemnat l'atemptat del professor Jiménez Losantos, i que des d'ara diem que ens adherirem a una Proposició no de Llei condemnant aquest atemptat del professor Jiménez Losantos.

Moltès gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat té la paraula el Diputat senyor Frutos.

El Sr. FRUTOS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo, en primer lloc, a més d'agrair la informació del senyor Conseller de Governació, agraeixo la intervenció clarament i netament política del President de la Generalitat amb el qual he de dir que coincideixo plenament sense cap reserva mental, perquè crec que ha fet una anàlisi plenament ajustada del que ha representat aquest fet, l'assalt al Banc Central, precedit d'altres fets igualment greus i que, al mateix temps, pot tenir la continuació molt especialment en aquesta setmana de les forces armades— d'altres fets criminals.

El PSUC ens congratulem del desenllaç final que ha tingut, mostrem —com ja hem mostrat totes les forces democràtiques de Catalunya i, més enllà de les forces democràtiques i socials, la població catalana— la nostra plena solidaritat amb els segrestats i els seus familiars, solidaritat que creiem que s'ha demostrat, en concret i expressament, durant els dos dies de segrest, fent el que podíem fer i que havíem de fer els partits polítics, els sindicats i altres organitzacions socials. Cal dir també això en la mesura que l'assalt al Banc Central també va contra el paper que hem de jugar, que juguen, que han de jugar les organitzacions polítiques i socials que aglutinen sectors importants de la societat catalana i que han d'ésser els instruments per a dirimir tots els conflictes i contradiccions que apareixin a la societat catalana. En aquesta mateixa línia demanem una informació total i exhaustiva —i aquest Parlament és la tribuna adequada per a fer-ho— sobre els fets i explicacions, i, al mateix temps, sobre tantes incongruències que hi ha hagut durant els dos dies, el dia 23 i 24, i que creu el nostre Grup que hi ha encara. Aquí s'ha parlat d'implicacions, es parlava inicialment d'implicació d'elements de la Guàrdia Civil, i per paraules de gent molt responsable hi havia el convenciment de la presència fins i tot del capità Sánchez Valiente, i calia que quedés clar en aquest Parlament, i crec que per part de les forces democràtiques, que ni el PSUC ni cap altre grup polític volem que hi hagi guàrdies civils implicats en l'assalt al Banc Central ni a cap dels fets criminals que analitzem aquestes últimes setmanes; tot al contrari, volem que la Guàrdia Civil jugui el seu paper constitucional de defensa de la democràcia, de defensa de la Constitució, en un marc de convivència pa-

cífica i no en un marc d'enfrontaments entre sectors diversos però necessaris de la societat.

Però és que les versions oficieuses donaven a entendre que hi havia, no solament determinades presències dins del Banc Central, sinó fins i tot bases despreses del 23 de febrer que estaven actuant. I caldrà que les hipòtesis, per part de les autoritats quan portin un cas d'aquesta envergadura, siguin passades pel sedàs i s'informi l'opinió pública i els familiars d'una forma fidel, exhaustiva, de tot el que es pugui informar en cada moment, que no creï sensacions diferents del que en realitat està passant i s'ha comprovat sobre els fets. Els objectius de l'acció terrorista del Banc Central, els ha assenyalat ja el President de la Generalitat, vull remarcar-los molt breument: degradació de la convivència ciutadana democràtica; al·lusió de les institucions i de les organitzacions; impedir l'apropament del poble i l'exèrcit, molt especialment a una comunitat autònoma històrica com és Catalunya, amb tota la conflictivitat històrica, i molt especialment en aquesta setmana de les forces armades, d'homenatge entre poble i forces armades, en la qual hi ha uns que s'han atorgat el protagonisme exclusiu durant temps de la seva relació amb les forces armades i veuen que les forces democràtiques, les forces polítiques i socials catalanes estan assumint un altre protagonisme democràtic d'apropament entre poble i forces armades perquè és una necessitat històrica per a Catalunya i per a Espanya.

Hi ha al mateix temps l'intent reiterat de desplaçar la vida democràtica, la convivència democràtica a formes excepcionals de viure. El Banc Central, l'assalt al Banc Central introdueix formes que no tenen res a veure amb la convivència democràtica i amb l'expressió d'aquesta convivència democràtica a través dels partits i de les organitzacions socials. I en aquest mateix marc, i seguint aquesta cadena, hi ha l'assassinat de dos guàrdies civils, fa escassament tres setmanes; hi ha l'atemptat contra el senyor Jiménez Losantos, és a dir, una concatenació de fets que ens aproxima, no solament a aquesta setmana de les forces armades, sinó que atempta directament també contra la mateixa participació ciutadana, que hi va haver el dia 9 de maig, de dos minuts de silenci, de dos minuts d'atur, en contra dels assassinats de militars. És a dir, que és una operació que té un centre que cal aclarir, que cal saber on és aquest centre, que cal —amb la llei a la mà— detenir, jutjar i empresonar.

Hi ha elements importants encara que no estan aclarits. Jo només voldria referir-me, no llegir ni citar, a les deu o dotze preguntes que fa La Vanguardia avui —que cal dir que no és el portaveu del PSUC com vostès saben—, (rialles) les deu o dotze preguntes que fa la Vanguardia, preguntes que fan altres diaris, i que des d'aquest Parlament crec que hi ha d'haver també una exigència d'aclariments fins al fons, fins a les últimes conseqüències. Perquè no podem continuar contribuint a la cerimònia de la confusió, perquè l'opinió pública exigeix respostes clares i concretes, perquè la impunitat dels fets i el no aclariment total dels fets dona més bel·ligerància encara als agressors de la democràcia, als assassins de les persones i als assassins de la democràcia, perquè l'estat d'ànim de les famílies —més enllà de sectors importants de l'opinió pública catalana i espanyola— ho exigeixen, i perquè només l'aclari-

ment total i l'aplicació més rigorosa de la llei, sobre la base de les responsabilitats concretes, obrirà un procés de confiança en el poble.

Perquè cal acabar amb la frustració, amb la sensació d'impotència democràtica que moltes vegades sentim, no solament els polítics, els dirigents de les organitzacions socials o polítiques, sinó que senten sectors importants de la població. Cal, per tant, una àmplia explicació pública, cal que el Consell Executiu, la Junta de Seguretat, en la línia del que ha estat aquesta Proposició no de Llei, amb tots els elements i dades concretes, doni una explicació a l'opinió pública en general a través d'aquest Parlament i per tots els mitjans possibles, i cal, al mateix temps, que cada partit polític assumeixi plenament la seva responsabilitat també en aquest moment. Cal, per tant, que la prudència no es converteixi en un temor i claudicació, que també podria haver-hi aquesta expectativa, que també hi ha aquesta expectativa amagada en sectors de la nostra població; cal convertir l'anàlisi rigorosa en acció política, en acció cívica ciutadana que aïlli els enemics de la convivència, els enemics de la democràcia; cal que la més rigorosa objectivitat faci front a les temptacions, en temps difícils, de tornar a la vida subterrània, a la clandestinització de la veritat, i, d'això, en som efectivament tots responsables. Cal que tothom sàpiga què hi ha darrera de cada projecte desestabilitzador, i per aquí va l'exigència d'un total aclariment dels fets, de no deixar que els fets es podreixin, de seguir-los constantment partit per partit, organització per organització, per aquest Parlament com a col·lectiu que representa àmpliament el poble de Catalunya. Cal, finalment, que el poble de Catalunya, massivament, majoritàriament, expressi el seu rebuig del terrorisme, de la violència, que es pronunciï nítidament per la convivència pacífica i democràtica, per la democràcia, contra el terrorisme, i que els problemes i conflictes greus que patim trobin sempre el canal de la participació democràtica per a la seva resolució. Cal dir, en aquesta mateixa línia, que considerem que s'ha de fer el màxim esforç perquè el dia 2 de juny la manifestació cívica convocada pels partits polítics i centrals sindicals sigui una manifestació com les que històricament hem conegut a Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Eduardo Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, al meu entendre, el problema fonamental que avui ens porta aquí i ens porta a fer aquest debat, a haver pogut assistir a aquesta informació donada pel Consell Executiu i pel seu President, no és tant això ocorregut com la necessitat de veritat, la necessitat de confiança. Hi ha qui ha dit que en una situació de salvatge dictadura la veritat era revolucionària, jo diria que en una situació com la nostra, de democràcia insuficient, la veritat és ordre en la mesura que dona confiança i és confiança. I quan no es dona tota la veritat es corre el risc que el poble retiri la confiança en les institucions, en la democràcia, i un Estat sense confiança és sens dubte un Estat sense futur. S'ha dit aquí —el President de la Generalitat ho ha expressat, algun altre Diputat que ha intervingut ha entrat, ha donat, ha emfasitzat al mateix temps— que el que tenim aquí és una

estratègia desestabilitzadora, sens dubte, tots hem de coincidir en això, una estratègia de la tensió, l'assalt al Banc Central n'és clarament un exemple. L'enemic és el «golpisme», la dictadura —s'ha parlat de feixisme—, és acabar amb la democràcia, acabar, per tant, també, amb les nostres institucions autonòmiques. Les formes són molt diferents, des d'aquella agressió, si es vol barroera, barroera irrupció al Congrés dels Diputats, important irrupció al Congrés dels Diputats, fins a aquest assalt al Banc Central, abans altres fets, avui aquí per mitjà d'una esmena es volia introduir una referència a un fet que hem de condemnar en la mateixa línia. Intoxicacions, segrests, terror indiscriminat, manca de confiança, en definitiva, crear aquesta manca de confiança per part del poble. Segurament no és el moment de fer alarmisme, però sí que és el moment de tenir en compte i valguin les coses tal com són. Hom diria que es pretén, en definitiva, crear una situació de desànim generalitzat que porti, que arribi a fer consens el fet que vingui algú a salvar-nos, que vingui algú a resoldre allò que, se'ns diu, la democràcia no pot resoldre. I és evident que tots estem, ens hem pronunciat clarament perquè no estem per solucions salvadores que no passin pel que són les institucions democràtiques.

Què va passar el cap de setmana? Va passar que es va trencar el que era l'expectativa normal de cap de setmana, un dia de pau ciutadana, de cursa de bicicletes per Barcelona, de festival de joventut, i es va trencar amb un assalt brutal, violent. Què va seguir després? Un seguit d'informacions —a les quals després intentaré referir-me, encara que de manera breu— que eren clarament adreçades i dirigides —sembla que el President de la Generalitat n'ha esmentades dues—, clarament adreçades a una línia d'intoxicació informativa i de mantenir aquest clima de desconfiança; com també ho eren altres que provenien —segurament de manera involuntària— de qui té la responsabilitat informativa, tenia la responsabilitat informativa sobre aquest afer. Perquè ningú no ha parlat aquí de participació, per exemple, de la Guàrdia Civil, d'elements de la Guàrdia Civil, en això, sinó aquells que tenien la responsabilitat informativa. Perfecte.

Ve després la negociació, ve la sortida final dels ostatges. I a la sortida final dels ostatges, quan les emissores de ràdio van retransmetre les escenes d'alegria entre les forces de seguretat i els ciutadans, tots van entendre que s'havia produït, que es podia produir un gran avenç en la convivència d'aquest país, d'aquest país nostre. Havia acabat el drama, però minuts més tard, jo diria —no ho dic jo, ja s'ha comentat en algun mitjà informatiu— que minuts més tard començava allò que, ara per ara, algú podia titllar de comèdia, comèdia en relació amb el tema de veritat i confiança, ho torno a dir, veritat i confiança. Els diaris —aquí s'ha donat lectura o s'ha fet esment d'un seguit de preguntes—, els mitjans de comunicació en general s'han fet ressò dels dubtes dels ciutadans, dels dubtes del nostre poble, dels dubtes que tots plegats teníem quan van acabar els fets de dissabte i diumenge. Però el que ara ens preocupa —ho torno a dir— és un altre tema. És: on és la veritat i com es pot donar confiança; perquè nosaltres no entrem en el fet que ara calgui, sense més ni més, d'una manera simple, fer un plantejament de «el Govern de l'Estat ho està fent molt malament», «el Govern de l'Estat no està re-

solent les qüestions»; no és això. Nosaltres, a més pensem que el Govern —qualsevol govern— vol actuar intel·ligentment, vol resoldre els problemes, des de les seves posicions, però que pot preveure que allò que dirà i allò que plantejarà tindrà un determinat ressò en l'opinió pública, en aquells ciutadans que rebran aquesta informació, aquesta seva acció política. I si és això, pensem preguntar: per què es va actuar des de responsabilitats informatives de la manera com es va actuar? Perquè no es tracta ara de fer un recull global i total d'aquests elements, però hi ha referències oficials de ministres a participacions determinades d'elements determinats dels cossos de seguretat. Hi ha referències d'ex-responsables de seguretat en aquest país, respecte que històricament hi havia unes «centurias amarillas», aquí creades, a les quals segurament podien pertànyer part dels «xoriços» i dels «macarres». I fins i tot s'ha fet esment, després de la solució de l'assumpte pròpiament dit, del fet en concret, no de l'assumpte, del fet; s'ha parlat que elements d'aquests detinguts fins i tot podrien pertànyer o haver format part —podrien, ho torno a dir— dels dits serveis paral·lels d'informació per acció de l'Estat.

I sembla que els fets de l'assalt del 29 d'abril, fa poquet, a una entitat bancària del carrer Pelai, seguint els mateixos mètodes i parlant de «número u, número dos, número tres...» no han estat, segurament, prou investigats, des de llavors fins, almenys, al dissabte i diumenge quan es produeix això, i sembla que és un precedent inequívoc d'una acció semblant que segurament no va arribar a terme perquè les condicions concretes, a judici dels que actuaven, no es donaven.

S'ha creat, en definitiva, una psicosi de «golpisme» l'endemà, en produir-se el fet, en denunciar-se el fet, de «golpisme», que després es vol canviar o fa l'efecte que es vol canviar per un assalt normal a una entitat bancària per uns senyors que el que anaven és a buscar els calés. I això, evidentment, influeix també en aquest clima de desconfiança, en aquest clima de manca de veritat. Jo diria que, segurament —i parlant, si se'm permet, amb més claredat—, el problema de fons per a tractar també d'esbrinar quines connexions existeixen que permeten que es produeixin fets d'aquestes característiques, intoxicacions informatives d'aquestes característiques, no només des d'aquells que directament, òbviament, produeixen el fet, perquè, aquests, és legítim, des de la seva perspectiva, que actuïn així. Per què, en definitiva, el Govern cau en la trampa —si és que és això— dels desestabilitzadors i fan —o passen per fer— d'involuntaris propagadors dels seus interessos? Què passa a l'estructura, a l'aparell de l'Estat? Com arriben al senyor Ministre de Defensa, al senyor Ministre de l'Interior i al Govern, en definitiva, determinades informacions que, un cop traslladades a la ciutadania, es tornen contra la democràcia? I no creiem, no volem creure, no ho creiem, que sigui una acció irresponsable. És que hi ha qui sí que és responsable i cal descobrir-ho, perquè si no no s'entendria res ni podríem entendre tampoc l'eficàcia d'aquesta acció desestabilitzadora, intoxicadora que va, evidentment, a crear aquest nivell de desconfiança que va, evidentment, a amagar, en el fons, la veritat produint veritats falses, a crear el nivell de desconfiança que és aquest brou de cultiu que, efectivament produirà,

podria produir, si tots plegats no actuem serenament però amb molta fermesa, molt decididament per a trencar les possibilitats de trencament de la democràcia. I l'única solució, al nostre entendre, passa per la veritat d'aquí, que es doni tanta importància a tot tipus d'acció, que s'adreci a intentar trobar els fils reals del que està passant i no només a quedar-se, si els plau, amb els «xoriços, macarres» contractats per molts o pocs milions de calés, sinó a entrar a fons en les possibles implicacions que han permès la comissió de tots aquests errors, perquè no es tracta ara, i nosaltres no ho tractem, de si són onze, dotze, tretze o catorze o vint-i-quatre; el fet és que s'han donat intervencions de determinats elements dels cossos de seguretat; s'ha parlat de persones concretes i no han estat els ciutadans els qui han llançat això, han estat els assaltants, però, per mitjà de qui ha anat això a l'opinió pública? I quines declaracions s'han fet davant de l'opinió pública per part de responsables de la informació en aquest afer? Veritat, com a element clau, ho torno a dir, de l'acció a emprendre, perquè es tracta de tornar a crear nivells de confiança en els ciutadans d'aquest país, perquè creguin que, efectivament, es vol arribar fins al final, perquè —jo diria més— no es tracta ni tan sols d'arribar fins al final, es tracta de convèncer que volem arribar fins al final, no que arribarem, sinó que volem arribar fins al final, perquè a psicosi «golpista» només es pot enfrontar psicosi democràtica.

La por, la desconfiança només es pot combatre amb confiança, amb veritat i, senyores i senyors Diputats, ens pertoca a tots nosaltres, també a tots nosaltres i no només des de les institucions centrals de l'Estat, ens pertoca a tots nosaltres, ho torno a dir, de tornar la confiança al nostre poble i per això crec que aquest debat no pot quedar, de cap manera, en una enunciació d'actituds del Parlament, en una enunciació de conductes i actituds polítiques, sinó en accions efectives en la línia d'arribar a la veritat, en la línia d'ajudar a arribar a aquesta veritat, en la línia, en definitiva, —ho torno a dir— de tornar o ajudar a tornar la confiança als ciutadans de Catalunya i, amb això, als ciutadans de tot l'Estat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, petició de transparència i fermesa democràtica serien les paraules, serien els conceptes que definarien millor, en aquest moments, l'estat d'esperit del nostre Grup.

Davant d'aquest nou i gravíssim atac a la democràcia, voldriem, des de la perspectiva del nostre Grup parlamentari, aportar també algunes consideracions: en primer lloc, també ens congratulem que els ostatges hagin sortit amb vida, ho considerem importantíssim des del punt de vista humà i també des del punt de vista polític, i, en aquest sentit, felicitem a tots els qui han intervingut en aquest desenllaç final i, molt concretament, les forces de seguretat de l'Estat.

Lamentem, això sí, la confusió en el desenllaç final des del punt de vista informatiu; és evident que ha deixat molts dubtes al poble de Catalunya, molts dubtes en nosaltres mateixos i, per això, per a evitar dubtes, per a evitar confu-

sions —i aquest és l'esperit de la Proposició no de Llei conjunta dels Grups parlamentaris que ens toca aquí defensar—, demanem la més gran urgència en l'aprofundiment de la investigació. Falta informació, falta informació en tota la lluita contra el «golpisme», en tota la lluita contra el terrorisme; no es tracta aquí d'emetre opinions personals basades en pures hipòtesis, perquè les opinions emeses durant el segrest no lliguen amb el desenllaç final. O faltava informació o es va manipular lleugerament, o bé no n'hi ha ara. En tot cas, potser no n'hi havia ni abans ni ara i és urgent, és urgentíssim aprofundir la investigació; perquè —com s'ha dit aquí, ja— necessitem la veritat, necessitem la veritat perquè comença a ser la garantia més important de la democràcia.

Efectivament, hi ha una sèrie de preguntes; s'ha dit també, però qui dirigia l'operació? Qui l'ha finançada? Quin objectiu concret perseguien? S'especulava en realitat que durant el segrest hi hauria un cop més ampli? Aquesta vegada no podríem quedar, no volem quedar a la superfície. Hem d'anar al fons de la qüestió per a resoldre-la clarament, perquè és evident —ho ha dit el Molt Honorable President de la Generalitat— que hi ha un pla, que hi ha una planificació de liquidació de la democràcia. No són manifestacions espontànies, van lligades, van coordinades. El «golpisme» té una estratègia concreta que va portant d'una manera inexorable a la creació d'un clima, d'un clima que des del seu punt de vista pogués justificar el cop d'Estat. I davant d'aquest clima, nosaltres hem de reaccionar, hem de reaccionar contra el clima que vol crear el «golpisme» i hem de reaccionar contra tota mena de terrorisme que, vingui d'on vingui, col·labora, objectivament, a crear aquest clima.

El Govern central, també el Govern de la Generalitat, són governs democràtics, sotmesos al joc democràtic i, per tant, sotmesos a la crítica dins del joc democràtic. Han d'exercir la democràcia i l'han defensar, i per a defensar la democràcia han d'utilitzar l'aparell de l'Estat que és a les seves mans; han de dominar, per tant, d'una manera clara, sectors molt minoritaris, però segurament importants, que no juguen ni volen que ningú no jugui el joc democràtic. La democràcia en aquest moments jo crec que s'ha de plantejar clarament la seva estratègia: o amagar el cap sota l'ala, o actuar amb fermesa. Si la democràcia és, per excel·lència el sistema de la llei, jo crec que ha arribat el moment d'aplicar la llei en tot el seu rigor, amb tota fermesa. S'ha dit també que la millor defensa de la democràcia és tenir una societat plenament democràtica. La societat catalana i la societat espanyola han demostrat ja manta vegada que són democràtiques, però potser en les seves reaccions, els partits, els sindicats, hem de contribuir més a fer de la nostra societat una societat plenament democràtica, que és la millor garantia de defensa contra els atacs a la democràcia.

Una altra consideració; el tema ja s'ha tractat. Per què, aquesta vegada, aquest cop tan fort aquí, a casa nostra, a Catalunya? Jo voldria, en aquest aspecte, reproduir els conceptes d'un important diari madrileny que es plantejava la mateixa pregunta: Per què a Catalunya? I deia que el motiu era que la prudència i la serenitat amb què Catalunya ha aconseguit l'Estatut d'autonomia i la constructiva actitud de les seves institucions d'autogovern per a

consolidar el règim democràtic a tot Espanya —no solament a Catalunya, sinó també a tot Espanya— han estat el més gran desmentiment a la identificació d'autonomia amb violència. Catalunya, des dels seus partits polítics, des dels seus Grups parlamentaris, des del seu autogovern, ha fet aquest desmentiment d'identificació amb autonomia i amb violència. I per això ve la violència a Catalunya. I ve la violència també perquè estem en una setmana de gran importància, com ha dit el Molt Honorable President de la Generalitat. Dins d'aquest clima, dins d'aquesta guerra psicològica que es crea, que es vol crear a Catalunya, també ens volem referir a l'atemptat contra el senyor Jiménez Losantos, que nosaltres, també des d'aquí, volem condemnar públicament.

El Parlament, amb aquesta Proposició no de Llei que votarem, respon a l'inquietud del poble de Catalunya; vol sortir al davant dels seus dubtes, de la confusió informativa que hi ha hagut en el desenllaç d'aquest fets, col·laborant, dins de les seves possibilitats i de les seves competències, en l'aprofundiment de la investigació i de la informació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Acabat el debat, anem a procedir a la votació d'aquesta Proposició no de Llei amb el text que coneixen tots els senyors Diputats.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

La Proposició no de llei ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

Recordo als Grups parlamentaris que el punt tercer preveu la constitució d'una Comissió de cinc Diputats, d'acord amb l'article 48. La Presidència prega als Grups parlamentaris que, per escrit adreçat a la Mesa, designin el seu representant en aquesta Comissió —si pot ser, abans del final d'aquesta sessió— a fi que, en la mateixa sessió, la composició de la Comissió pugui ésser comunicada als senyors Diputats, a la Cambra, i a fi que la Comissió pugui començar a treballar tot seguit.

**Aprovació del Dictamen
de la Comissió de Política Territorial
del Projecte de Llei sobre desplegament legislatiu
en matèria d'evacuació i tractament
d'aigües residuals**

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és l'aprovació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei relatiu al desplegament legislatiu en matèria d'evacuació i tractament d'aigües residuals.

El Dictamen de la Comissió ha estat publicat en el *Butlletí* número 31.

Com de costum, deixarem el debat sobre l'exposició de motius per al final, i no hi haurà debat de totalitat, ja que no hi ha cap esmena a la totalitat. Passarem, doncs, immediatament, a la part dispositiva i, a l'article primer, no s'hi ha presentat cap esmena. Per tant, podem votar immediatament el text del Dictamen, sobre el qual —ho repeteixo— no hi ha cap esmena presentada.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'article primer del Dictamen de la Comissió, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'article primer queda aprovat, segons el text del Dictamen, per unanimitat dels presents.

A l'article segon hi ha presentades diverses esmenes. L'esmena número 2, del Grup Socialista, que proposa una nova redacció; l'esmena número 3, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, a l'apartat primer del text del Dictamen, i l'esmena número 3, del mateix Grup, a l'apartat segon del text del Dictamen.

Ha arribat a la Mesa, no obstant, una esmena transaccional, presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, que transigiria entre el text del Dictamen i l'esmena número 2, del Grup Socialista; la número 3, del Grup del Partit Socialista Unificat, i l'esmena número 10, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, encara que aquesta esmena número 10 fa referència a l'article 4. Evidentment, perquè aquesta esmena pugui ésser acceptada a tràmit, calen dos requisits: primerament, la conformitat de tots els Grups parlamentaris; segonament, que els Grups sobre les esmenes dels quals es transigeix, és a dir, el Grup Socialista i el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, estiguin d'acord a retirar les seves esmenes.

De manera que jo demanaria, primerament, si el Grup Socialista està d'acord a retirar l'esmena número 2, en el cas que aquesta esmena sigui acceptada a tràmit —d'acord— i si el Grup del Partit Socialista Unificat està disposat a retirar les esmenes 3 i 19. D'acord. Aleshores, hi ha algun Grup parlamentari que tingui alguna objecció que sigui admesa a tràmit aquesta esmena?

No hi ha objecció. En aquest cas, correspon, doncs, debatre aquesta esmena, però donat que... no. L'apartat 2 era també la mateixa esmena del Grup del Partit Socialista Unificat. Per tant, ara, l'únic text que tenim per debatre, com a esmena, és l'esmena transaccional del Grup parlamentari de Convergència i Unió, i demano al senyor Secretari que en vulgui donar lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «1. Pertoca a la Generalitat: a) La planificació global, és a dir, la formulació de l'esquema i les directrius de sanejament en el territori de Catalunya pel que fa a la definició dels àmbits territorials de sanejament, establint criteris sobre nivells de depuració i qualitat d'efluents i recipients. b) L'aprovació definitiva dels plans i projectes. c) L'aprovació i revisió del règim econòmic-financer, així com la intervenció de despeses finançades tant en la inversió com en la prestació de serveis. d) La realització d'aquells plans i obres de sanejament que promogui directament, i la realització o participació en aquells altres que l'Administració local no realitzi o que realitzin conjuntament.

»2. Per assolir les finalitats previstes en aquesta Llei, la Generalitat podrà: a) constituir consorcis amb entitats locals. b) Promoure la constitució de mancomunitats municipals. c) Decidir l'actuació agrupada de les corporacions locals en matèria de sanejament. d) Donar assistència a les entitats locals afectades.

»3. En l'exercici de llurs competències, les corporacions

locals tindran iniciativa per a la: a) constitució de qualsevol organisme de gestió previst en la legislació local vigent; b) redacció de plans i projectes; c) contractació i execució de les obres; d) prestació del servei; e) proposta de tarifes a aplicar.

»4. Per a col·laborar en l'execució d'un determinat pla o projecte, un cop haurà estat aprovat, podrà acordar-se la constitució d'una junta col·laboradora de l'Administració actuant amb participació dels interessos concurrents en la conca del riu, zona vessant, o àrea geogràfica afectada, i amb la finalitat de transmetre o canalitzar iniciatives, fer suggeriments i formular observacions sobre gestió a desenvolupar.»

El Sr. PRESIDENT: El Grup proponent desitja defensar l'esmena? (*Pausa.*) No? Bé. Aleshores, no havent-hi torn a favor, tampoc no hi ha torn en contra, i podem passar immediatament a la votació de l'esmena transaccional que acaba d'ésser llegida.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El nou text de l'article segon, segons ha estat llegit ara mateix, ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article tercer no hi havia cap esmena mantinguda, i a l'article 4, una de les esmenes mantingudes, l'esmena número 10, del Partit Socialista Unificat, ha estat retirada.

De tota manera queden encara pendents, en l'article 4, dues esmenes més del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per tant, de moment podem votar només l'article 3, sobre el qual no hi ha cap esmena. Votem, doncs, l'article 3 en el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'article 3 queda aprovat, en el text del Dictamen, per unanimitat dels presents.

A l'article 4, com deia, hi ha dues esmenes; a l'apartat 2, l'esmena número 13, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat —que és una esmena de modificació—, i a l'apartat 4, l'esmena número 16, del mateix Grup, que és una esmena de supressió. No estan esmenats els apartats 1, 3 i 5. Proposo, doncs, que es votin primerament els apartats 1, 3 i 5, no esmenats, i després, si no hi té inconvenient el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, passarem al debat sobre les esmenes.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb els apartats 1, 3 i 5 de l'article 4 segons el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Hi ha alguna objecció?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Tinc la impressió que el text de l'esmena estava referit a un apartat que ara ha canviat de número, de manera que l'apartat del qual es demana la supressió no és el 4, sinó el 5. Tinc la impressió...

El Sr. PRESIDENT: En aquest cas, seria un error de la Comissió en establir el text del Dictamen. És realment així? Bé, jo agraeixo molt al senyor Martín que ens hagi permès de corregir aquest error, i, en tot cas, doncs, rectificaré el que deia. El que podem votar són els apartats 1, 3 i

4. i els que estarien pendents d'esmena serien el segon i el cinquè. És així mateix? D'acord. Doncs, els senyors Diputats que estiguin d'acord amb els apartats 1, 3 i 4 del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Els apartats 1, 3 i 4 de l'article 4 han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem ara al debat de les dues esmenes del Grup parlamentari del PSU a l'apartat segon i a l'apartat cinquè.

És que el Grup parlamentari del PSU vol defensar-les conjuntament o prefereix defensar-les separatament? *(Pausa.)* Conjuntament? *(Pausa.)* Per a defensar-les té la paraula... *(Pausa.)* El Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, defensariem les esmenes 13 i 60, que tenen una estreta relació, i també al final l'esmena número 16, que és el punt cinquè de l'article 4.

Bé, nosaltres volem començar destacant, senyores i senyors Diputats, que s'ha fet un cert avanç en el debat en Ponència i en Comissió d'aquesta Llei. Però hem arribat, al nostre entendre, a un article que té una gran importància en aquesta Llei, que és l'article que crea la Junta de Sanejament. Junta de Sanejament, que, per la seva composició i les seves funcions, té una gran importància. Cal, per tant, creiem nosaltres, que aquesta Junta de Sanejament tingui una gran representativitat també amb la presència dels ajuntaments. Deia abans que hi ha hagut un avanç en Ponència i en Comissió perquè s'hi ha afegit un tros, en el punt dos, que vaig a llegir. Diu: «I dos vocals més, representants de les entitats locals d'acreditada competència», això a més de presència de les diferents Conselleries de la Generalitat.

Bé, nosaltres estem d'acord amb la presència d'aquests dos vocals en representació de les entitats locals. El que passa és que no s'expliquen en l'article 4 coses que nosaltres considerem de gran importància. Per exemple, com seran elegits aquest dos vocals, però a la vegada, què vol dir «acreditada competència». Per tant, nosaltres pensem que cal donar més representació a aquesta Junta de Sanejament, que cal que els vocals representants de les entitats locals siguin més i que, a la vegada, sapiguem de forma clara com s'elegiran aquests vocals.

En el debat en Ponència i en Comissió es va afegir el punt 4, que ha originat aquests elements de canvi. Diu la Llei en l'article 4, punt 4: «Si l'assumpte es referia conjuntament a més de tres municipis, els alcaldes respectius designaran de mutu acord aquell que haurà de concórrer a la reunió.» I diu abans: «Quan l'ordre del dia de la reunió de la Junta de Sanejament inclourà la consideració específica d'assumptes que afectin un municipi, hi serà convocat l'alcalde corresponent.» El final d'aquest punt diu que l'alcalde present tindrà veu però no tindrà vot. Nosaltres considerem, primer, que el fet que no tingui vot ja és un element important per a estar-hi en contra. Però hi ha més: pensem que la presència d'un alcalde en representació del seu poble o d'un alcalde en representació de més de tres pobles no ajuda que els ajuntaments adquireixin consciència del que significa la tasca de sanejament a Catalunya i hi puguin aportar una col·laboració àmplia, amb mireres àmplies, etcètera. Pensem que més aviat això ajudarà

al fet que els alcaldes vagin a la Junta de Sanejament a defensar el seu problema, el seu problema específic, i no a participar-hi en com s'han de resoldre els problemes del sanejament a Catalunya. Però, a més, diu, com he llegit abans, «si afecta més de tres municipis». Bé, i si n'afecta dos? I si n'afecta tres? Llavors, qui serà elegit i com?

D'altra banda, en els temes de sanejament, és evident que hi haurà pocs casos en què una actuació de les característiques que es necessita per al sanejament afecti només un sol municipi. N'afectarà més d'un, en la majoria dels casos; en molts, més de tres; però també en molts no arribarà a més de tres, sinó que seran dos o potser tres —recorrem tota la zona de l'àrea metropolitana.

Per tant, nosaltres hem fet una esmena que preveu una major representació de les entitats locals en aquesta Junta de Sanejament, que preveu una forma d'elecció que no preveu la proposta que hi ha i a la vegada preveu que aquesta forma d'elecció representi tot el territori de Catalunya. Diu l'esmena número 60: «Mentre la divisió territorial de Catalunya que aprovi el Parlament no estructurï les administracions locals en municipis i en comarques, la representació que esableix l'article 4.2 ha de ser assumida per les diputacions i, quan s'escaigui, pels Consells territorials en la proporció de dos per cada diputació o consell territorial, amb l'excepció de Barcelona, que tindrà tres representants.» Pensem que aquesta és una fórmula que permet l'elecció dels representants de les entitats locals a la Junta de Sanejament, que li dona a la vegada un caràcter més representatiu perquè hi ha tot el territori de Catalunya, i que, per tant, hi ha una participació dels ens locals en l'elecció d'aquestes persones que han de ser-hi. I la qüestió de la seva acreditada competència no quedarà en mans del Consell Executiu, sinó que quedarà en mans dels ens que hagin d'elegir aquestes persones.

Aquesta és la defensa de les esmenes 13 i 60. En relació amb l'esmena 16, nosaltres pensem que no és correcte el punt cinquè de l'article 4, quan diu: «en tot el que no es preveu en aquest article, és d'aplicació a la Junta de Sanejament la regulació establerta en l'ordenament jurídic per als organismes autònoms de caràcter administratiu.» Això pensem que no és correcte, perquè, si no, per aquesta via podem estar creant Juntes constantment que en la pràctica es converteixen en organismes autònoms.

Vull dir, per acabar, que nosaltres hem fet un esforç, tant en Ponència com en Comissió, per trobar fórmules de resoldre totes les esmenes que nosaltres hem presentat a aquesta Llei, que en les esmenes que segueixen veuran les senyores Diputades i els senyors Diputats que hi ha en totes esmenes transaccionals. En aquest cas, no és així, però no és per culpa del nostre Grup.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra respecte a aquesta esmena? *(Pausa.)* Per al torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, també nosaltres com a Grup esmenant som partidaris de la representació real dels municipis en els òrgans de decisió de les diverses corporacions que aquest Parlament creï a Catalunya, però, en el cas de la Junta de Sanejament que el Projecte de Llei proposa, nosaltres creiem que en una redacció transaccional presentada pel nostre

Grup en la Comissió i acceptada i incorporada al Dictamen, essent com és ara l'organització administrativa local a Catalunya, la representació d'aquesta Administració queda garantida suficientment. Amb els representants de l'administració local i la presència expressa dels municipis afectats pels termes de l'ordre del dia, en una junta d'un nombre de membres molt limitat, i ateses les funcions que la Llei preveu per a aquesta Junta, la creiem totalment suficient. Una altra cosa serà el dia en què aquest Parlament aprovi una nova organització per al territori de Catalunya. En aquell moment, possiblement caldrà reconsiderar la composició de molts organismes com, per exemple, així es preveia en la Llei de Creació de l'Institut Català del Sòl. Però, ara per ara, nosaltres creiem que, tal com és previst en el text del Dictamen, és com està bé.

I quant al sistema d'elecció, el nostre Grup creu que aquesta és una qüestió que haurà de resoldre el Reglament. Altrament, referent a la darrera esmena, hem de dir que creiem que cal mantenir l'apartat 4 d'aquest article 4, perquè, si bé la Junta de Sanejament no serà pròpiament un organisme autònom, l'aplicació específica dels recursos que s'arbitren exigeix —almenys així ho entenem— aquesta configuració.

Per tant, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup no donarà suport a les esmenes del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tot i reconèixer l'esforç que han fet, que hem fet a tots nivells per arribar a un acord en els altres articles, i, per tant, votarem a favor del text del Dictamen de la Comissió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Anem a votar ara les esmenes del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. És que el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat té algun inconvenient que es votin conjuntament les esmenes 13 i 16?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): No, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Separadament...

El Sr. RIBÓ: ...hi tenim inconvenients, i, a més, de l'esmena 13, només sotmetriem a votació el darrer incís del punt 2 de la nostra esmena.

El Sr. PRESIDENT: És a dir que retiren la primera part de l'esmena?

El Sr. RIBÓ: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores...

El Sr. RIBÓ: Aleshores, en aquest sentit, i tenint aquest darrer incís, hi afegiríem l'esmena 60.

El Sr. PRESIDENT: Retiren l'esmena 60.

El Sr. RIBÓ: No, hi afegiríem l'esmena 60.

El Sr. PRESIDENT: Ah!, Hi afegirien l'esmena 60, en la mateixa votació? (*Pausa*). En fi, jo crec que és preferible seguir l'ordre en les votacions i eventualment, evidentment, si aquesta esmena fos refusada, entendriem que queda decaiguda aquesta esmena 60.

Bé, aleshores, anem a votar la primera part de l'esmena número 13..., la segona part de l'esmena número 13; la primera part ha estat retirada. Aquesta primera part diu el següent: «El Secretari —s'entén, doncs, el Secretari de la Junta— és designat pel President de la Junta entre els funcionaris de la Direcció General de Política Territorial.»

El Sr. RIBÓ: Senyor President, el segon incís del punt 2, que diu: «Han de formar part de la Junta de Sanejament

nou vocals en representació de les administracions locals.» Nosaltres hem argumentat només respecte a la representació de les administracions locals en aquest organisme, per això posem en votació només aquest incís.

El Sr. PRESIDENT: I no del Secretari?

El Sr. RIBÓ: No, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores no ens havíem entès. Bé, aleshores l'esmena ha quedat retirada excepte per al paràgraf següent: «Han de formar part de la Junta de Sanejament nou vocals en representació de les administracions locals.»

Els senyors Diputats han comprès bé el que anem a votar? (*Pausa*.) No anem a votar l'esmena número 13 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat tal com figura en el *Butlletí del Parlament*, sinó únicament aquestes dues ratlles: «Han de formar part de la Junta de Sanejament nou vocals en representació de les administracions locals.» S'entén que tota la resta és d'acord amb el text del Dictamen, seria d'acord amb el text del Dictamen.

Bé, passem, doncs, a votació l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar l'esmena número 16, del Partit Socialista Unificat, que proposa la supressió de l'apartat 5 d'aquest mateix article 4. L'esmena ha estat ja defensada i entenem també que ja s'hi ha parlat en contra. Podem passar, doncs, directament a la votació.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'esmena que proposa la supressió de l'apartat 5 ha quedat refusada per 41 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votació els apartats 2 i 5 del text del Dictamen de l'article 4.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per 57 vots a favor, 21 en contra i 23 abstencions.

S'entén que en votar els punts 1, 3 i 4 d'aquest article 4, votàvem, al mateix temps, el Preàmbul, sobre el qual tampoc no hi havia cap esmena, és a dir, el Preàmbul, vull dir el paràgraf del començament de l'article. De manera que ara ha quedat aprovat la totalitat de l'article 4, segons el text del Dictamen. A l'article cinquè no ha estat mantinguda cap esmena. Podem, doncs, passar-lo a votar directament en el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'article cinquè ha estat aprovat, segons el text del Dictamen, per unanimitat dels presents.

A l'article sisè hi ha mantingudes les esmenes 17, del Grup Socialista, i 18, del Grup del Partit Socialista Unificat; l'esmena 21 no és una esmena a l'article sisè, sinó la introducció d'un nou article.

Aleshores, hi ha, per part del Grup parlamentari de Convergència i Unió, una proposta d'esmena transaccional, que ha estat presentada a la Mesa, que fa referència a un text transacció entre el text del Dictamen i aquestes dues esmenes.

És que el Grup Socialista està disposat a retirar la seva esmena número 17, si aquesta esmena transaccional s'accepta a tràmit, i el Grup del Partit Socialista Unificat està disposat a retirar l'esmena número 18, si s'accepta a tràmit l'esmena transaccional?

El Sr. TOMÀS (*de l'escó estant*): El Grup Socialista no tindria cap inconvenient a retirar la seva esmena.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Aleshores, els dos Grups esmenants han retirat les seves esmenes. Cal ara veure si algun Grup parlamentari té alguna objecció que s'admeti a tràmit aquesta esmena transaccional.

No hi ha objecció per part de cap Grup; per tant, podem passar a discutir aquesta esmena transaccional del Grup parlamentari de Convergència i Unió. El senyor Secretari en donarà lectura.

El Sr. SECRETARI SEGON: Esmena transaccional a la número 17 del Grup Socialista i a la número 18 del PSUC, que el Grup parlamentari de Convergència i Unió presenta en referència al Projecte de Llei sobre desplegament legislatiu en matèria d'aigües residuals, d'acord amb l'article 111.2 del Reglament.

Article sisè. Primer apartat: d'acord amb el Dictamen de la Comissió.

Segon apartat: «L'aplicació de l'increment afectarà tant el consum d'aigua subministrada per l'Ajuntament o per les empreses de proveïments com els consums no mesurats per comptador ni facturats, i el seu rendiment correspondrà a l'administració actuant. La gestió recaptatòria d'aquest increment correspondrà a la Generalitat, que el percebrà:

»a) a través de les entitats subministradores quan constitueixi un element de tarifa de consum d'aigua, i b) directament dels usuaris, quan l'aigua consumida sigui d'una altra procedència.»

Apartat 3: d'acord amb el Dictamen de la Comissió.

El Sr. PRESIDENT: El Grup parlamentari de Convergència i Unió desitja defensar aquesta esmena?

Aleshores, podem passar a votar-la directament.

Com que l'esmena, tal com l'ha llegit el senyor Secretari, indica explícitament que els apartats primer i tercer estan d'acord amb el Dictamen de la Comissió, si aquesta esmena fos aprovada, quedarien aprovats els tres primers apartats de l'article sisè. L'esmena no parla de l'apartat 4.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena de transacció, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'esmena de transacció queda aprovada per unanimitat dels presents.

Per a completar l'article sisè, ens cal encara votar l'apartat 4 en el text del Dictamen, ja que no hi ha cap esmena presentada.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'apartat 4 segons el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'apartat 4 de l'article sisè ha quedat aprovat segons el text del Dictamen, i amb això hem aprovat la totalitat de l'article sisè.

Ara, abans de passar a l'article 7, hi ha l'esmena número 21, del Grup Socialista, que proposa l'addició d'un nou article, que seria l'article 6 bis; naturalment, a restablir, a corregir la numeració un cop aprovada la totalitat de la Llei.

Per a defensar l'esmena número 21 del Grup Socialista, té la paraula el Diputat...

El Sr. TOMÀS (*de l'escó estant*): Senyor President, des de l'escó mateix.

El Sr. PRESIDENT: Des de l'escó.

El Sr. TOMÀS: Per notificar que els criteris que va proposar el Grup Socialista, de la creació d'un article sisè bis que contemplava un fons general de sanejament que permetés realitzar projecte d'obres en aquelles associacions locals que no ho poguessin aconseguir per manca de mitjans o perquè no ho poguessin fer, ha quedat subsumit —la seva filosofia, els seus principis— en l'esmena transaccional segona, presentada a aquesta Cambra pel Grup de Convergència i Unió, que, en certa manera, recull la nostra opinió i els nostres criteris. Per tant, nosaltres retirarem aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

L'esmena ha estat retirada i podem passar, doncs, a l'article següent, que és l'article 7.

A l'article 7, com també a l'article 8, i també a l'article 9, no hi ha cap esmena presentada.

Si cap dels senyors Diputats o Diputades no hi té inconvenient, proposo de votar conjuntament els tres articles.

No hi ha inconvenient? Per tant, votarem els articles 7, 8 i 9, segons el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Els articles 7, 8 i 9 han estat aprovats, segons el text del Dictamen, per unanimitat dels presents.

A l'article 10 hi ha presentada, mantinguda, l'esmena número 30 del Grup Socialista; és una esmena de modificació. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS (*de l'escó estant*): Des de l'escó mateix, senyor President.

Ja en la Comissió es va aprovar la nostra esmena número 30, globalment, menys un petit afegitó que establiria que el Pla objecte havia d'estar implantat d'acord amb l'esquema i les directrius de sanejament elaborats per la Generalitat. Interpretant els comentaris que hi va haver a la Comissió com una lectura acurada d'aquest redactat, i vist que encara no hi ha aquests plans de sanejament, aquests esquemes de sanejament, i vist que això podia crear males interpretacions i paralitzar, en algun cas, algun pla, el nostre Grup prefereix retirar aquesta esmena, perquè no modifica substancialment l'articulat de la Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Aleshores, retirada aquesta esmena, no queda cap esmena a l'article 10, ni tampoc als articles 11, 12, 13, 14 i 15. Jo proposo, doncs, de votar conjuntament els articles 10, 11, 12, 13, 14 i 15, segons el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Els articles 10, 11, 12, 13, 14 i 15 han quedat aprovats, segons el text del Dictamen, per unanimitat dels presents.

A l'article 16 hi havia presentades dues esmenes: la 40, del Grup Socialista, i la 41, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, totes dues mantingudes; però el Grup parlamentari de Convergència i Unió presenta una esmena de transacció, que ha estat dipositada a la Mesa, la qual, per a la seva tramitació, necessita, també, la retirada de les esmenes 40, del Grup Socialista, i 41, del Partit Socialista Unificat.

El Sr. TOMÀS (*de l'escó estant*): El Grup Socialista ha retirat l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores, algun Grup parlamentari té objecció a la tramitació d'aquesta esmena transaccional?

No hi ha objecció; per tant, podem debatre l'esmena transaccional que ha presentat el Grup parlamentari de Convergència i Unió. El senyor Secretari en donarà lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Article setzè: «1. La gestió recaptatòria de l'increment o cànon correspondrà a la Generalitat, la qual podrà: a) assumir-lo directament, a través de l'òrgan competent o el que, en tot cas, designi el Consell Executiu, i b) delegar-la als consorcis o entitats locals afectats, especialment quan els esmentats consorcis o entitats executin les obres o prestin els serveis finançats per aquest sistema.

2. En tot cas, correspon a la intervenció de la Generalitat la fiscalització de la gestió recaptatòria en la forma que s'estableixi quan s'autoritzi increment o cànon o a través de les disposicions reglamentàries que es dictin amb aquesta finalitat.»

El Sr. PRESIDENT: El Grup parlamentari de Convergència i Unió desitja defensar aquesta esmena transaccional? (*Pausa.*) Bé, aleshores podem passar directament a la seva votació.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'esmena transaccional, és a dir, per tant, el nou text de l'article setzè, ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article 17 hi ha dues esmenes idèntiques: l'esmena número 42, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, i l'esmena número 43, del Grup Socialista, totes dues mantingudes, que proposen la supressió de tot el text de l'article.

Per a defensar l'esmena del Grup del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS (*de l'escó estant*): És per a anunciar

que retirem l'esmena 42 a l'article 17, però demanem que se'n votin els punts separadament.

El Sr. PRESIDENT: Bé. El Grup Socialista desitja defensar l'esmena 43, la manté?

El Sr. TOMÀS (*de l'escó estant*): Senyor President, nosaltres retirem la nostra esmena, però també reclamariem que es voti separadament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. TOMÀS (*de l'escó estant*): Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Així, doncs, queden retirades les dues esmenes i podem passar a la votació de l'article 17, segons el text del Dictamen, votant separadament els seus tres diferents apartats.

Comencem votant l'apartat 1 de l'article 17.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, per a l'apartat 1, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'apartat primer de l'article 17 ha estat aprovat segons el text del Dictamen per 59 vots a favor, cap en contra i 51 abstencions. (*El senyor Ribó s'aixeca per parlar.*)

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, per part del nostre Grup no hi ha cap inconvenient a votar conjuntament el punt 2 i el punt 3.

El Sr. PRESIDENT: És que per part del Grup Socialista tampoc no hi hauria inconvenient?

El Sr. TOMÀS (*de l'escó estant*): Cap inconvenient, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, aleshores, votarem conjuntament els apartats 2 i 3, és a dir, el que resta de l'article 17.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Els apartats segon i tercer de l'article 17 han estat aprovats segons el text del Dictamen per unanimitat dels presents.

A l'article 18 no hi ha cap esmena mantinguda; podem, doncs, passar-lo a votació directament.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a l'article 18, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'article 18 ha quedat aprovat per unanimitat dels presents, d'acord amb el text del Dictamen.

A l'article 19 hi ha dues esmenes presentades: l'esmena número 47, del Grup Socialista, que proposa la supressió de la totalitat de l'article, i l'esmena número 48, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que proposa un nou text en dos apartats i que és, per tant, una esmena de modificació.

L'esmena més allunyada del text del Dictamen és, evidentment, l'esmena socialista. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument per a defensar la nostra posició de supressió de l'article 19 de l'articulat del Projecte de Llei presentat a aquest Ple per la Comissió. Aquest article menciona que el Consell Executiu és el que podrà atribuir l'execució de les obres i la prestació de ser-

veis a les entitats locals; nosaltres, ja tant a la Ponència com a la Comissió, varem defensar de forma total i absoluta que l'execució de les obres i la prestació de serveis eren una competència estrictament de les entitats locals i que, per tant, elles mateixes són les que han d'atribuir, són les que han de realitzar aquestes obres i la prestació d'aquests serveis. Però hi ha la presentació a aquesta Cambra d'aquesta esmena transaccional, la número 2, presentada pel Grup de Convergència i Unió que incorpora pràcticament la nostra posició en el mateix articulat. També fa referència que són competència de les entitats locals la contractació, l'execució de les obres i la prestació de serveis; per tant, tant pels principis, pel respecte a les competències de les entitats locals, com per coherència amb el text aprovat en aquest Ple, el nostre Grup demana que es voti favorablement la supressió de l'article 19 i, per tant, pararellament, la nostra esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Algun torn en contra respecte a l'esmena socialista? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra. Bé, aleshores passem a votació l'esmena que acaba de defensar el Diputat senyor Esteve Tomàs.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta esmena, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'esmena socialista proposant la supressió de l'article 19 ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

En aquestes condicions queda decaiguda l'esmena número 48, del Partit Socialista Unificat.

A l'article número 20 no hi ha cap esmena mantinguda; per tant, podem passar-lo a votació directament amb el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a l'article 20, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'article 20 ha quedat aprovat per unanimitat dels presents, segons el text del Dictamen.

A la Disposició Addicional hi ha una esmena socialista d'addició; en realitat és una nova Disposició Addicional. Per tant, a la Disposició Addicional del Dictamen no hi ha cap esmena mantinguda, podem, doncs, passar-la a votació.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

La Disposició Addicional del Dictamen ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'esmena número 52, del Grup Socialista, que proposa una Disposició Addicional nova.

Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS *(de l'escó estant)*: Senyor President, des de l'escó, només per dir que retirem les esmenes números 52 i 58 d'aquestes transaccionals i finals.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; així, doncs, aquesta esmena 52 ha quedat retirada, igual com l'esmena 58, que feia referència a l'addició d'una nova Disposició Transi-

tòria, i podem, doncs, passar a l'esmena a la Disposició Transitòria, segons el text del Dictamen, ja que l'esmena número 60, del Grup parlamentari del PSUC, proposa una nova Disposició Transitòria que seria la segona. Per tant, doncs, els Diputats que estiguin d'acord... com? *(pausa.)* Ah, sí, és la que havíem votat anteriorment que ha quedat decaiguda, en efecte. Per tant, doncs, la Disposició Transitòria del Dictamen no té cap mena d'esmena i podem passar a votar-la directament.

Tampoc no hi ha cap esmena a les Disposicions Finals Primera, Segona, Tercera i Quarta; per tant, podríem votar conjuntament la Disposició Transitòria i les quatre Disposicions Finals.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

La Disposició Transitòria i les Disposicions Finals queden aprovades per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'Exposició de Motius. A l'Exposició de Motius hi havia una sola esmena mantinguda, la número 62, del Grup Socialista; però ha estat presentada a la Mesa del Parlament una esmena transaccional, per part del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que proposa un text de transacció en el paràgraf sisè de l'Exposició de Motius, que era el paràgraf esmenat.

¿És que el Grup Socialista està d'acord a retirar la seva esmena número 62, si aquesta esmena és admesa a tràmit?

El Sr. TOMÀS: Sí, senyor President, estem disposats a retirar-la.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. És que algun Grup parlamentari té objeccions a l'admissió a tràmit d'aquesta esmena? *(Pausa.)* No hi ha objecció. Per tant, doncs, podem passar a la votació de l'esmena transaccional presentada pel Grup de Convergència i Unió. Fa referència, ho repeteixo, al paràgraf sisè.

El Sr. SECRETARI SEGON: Esmena transaccional a la número 62, del Grup Socialista, que el Grup parlamentari de Convergència i Unió presenta en referència al Projecte de Llei sobre Desplegament Legislatiu en Matèria d'Aigües Residuals, d'acord amb l'article 101.2 del Reglament, paràgraf sisè de l'Exposició de Motius. Text proposat: «La resolució del problema plantejat pretén coordinar l'actuació per evitar la dispersió d'iniciatives, mitjançant la creació d'un òrgan que sigui l'instrument de promoció i impulsio, a l'hora que potenciar les iniciatives de l'Administració local, amb l'establiment d'un sistema de finançament suficient per a les necessitats existents.»

El Sr. PRESIDENT: El Grup de Convergència i Unió desitja defensar aquesta esmena? *(Pausa.)* No. En aquest cas, podem passar a votar-la.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'esmena ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

I ara ens queden només per votar els altres paràgrafs de l'Exposició de Motius i el títol de la Llei, que seria, evi-

dentment, Llei sobre Desplegament Legislativa en Matèria d'Evacuació i Tractament d'Aigües Residuals.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

La resta de l'Exposició de Motius i el títol de la Llei han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

Amb això, ha quedat aprovada la totalitat de la Llei sobre Desplegament Legislatiu en Matèria d'Evacuació i Tractament d'Aigües Residuals.

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia: la Proposició de Llei de Mesures Urgents sobre la Funció Pública de la Generalitat de Catalunya.

Aquesta Proposició de Llei, recordaré... *(El senyor Tomàs s'aixeca per parlar.)*

El Sr. TOMÀS: Senyor President?

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. TOMÀS *(de l'escó estant)*: Senyor President, abans de passar al segon punt de l'ordre del dia, el nostre Grup, almenys, voldria fer una explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Explicació de vot. Molt bé.

El Sr. CAPDEVILA *(de l'escó estant)*: Nosaltres també, senyor President. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. El senyor Esteve Tomàs, en nom del Grup Socialista.

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, per fixar l'exposició de vot positiu del nostre Grup al Projecte de Llei que acabem d'aprovar.

Jo voldria fer una mica d'història, entenent que quan aquest Projecte va entrar en aquesta Cambra, el nostre Grup en va fer una valoració positiva, i positiva entenent que ja és molt important el fet que legissem en una matèria que ens és competencial. Era positiu legislar en el tema de l'evacuació i la depuració d'aigües residuals, entenent que aquesta és una problemàtica molt greu existent avui a Catalunya, que els nostres rius estan absolutament contaminats, que el nostre medi ambient, per culpa d'una manca de política coordinada en matèria de depuració d'aigües, està absolutament carregat de qualsevol cosa menys del que ha de ser un riu, específicament un riu; és a dir, que el nostre medi ambient està molt malmès per la manca, precisament, d'una legislació coherent i coordinada en aquest sentit. I era positiu, perquè entenem que en un país sec, en un país que pateix set en moltes àrees i en moltes de les seves comarques, precisament l'aplicació d'aquesta Llei ha de permetre, prèvia depuració, el reciclatge, la reutilització d'aquestes aigües residuals per a usos agraris o per a usos industrials.

Aquesta Llei presentava inicialment, al nostre entendre, dos grans blocs, uns punts altament positius i uns punts altament regressius. Aquests punts positius significaven que en el Projecte hi havia elements importants, inèdits dintre de la legislació hidràulica de l'Estat, com ho era el concepte de la unitat del cicle de l'aigua, com ho és l'establiment de tarifes d'aigua diversificades tenint en compte el diferent nivell de contaminació de les aigües, diferenciant les aigües d'usos domèstics de les aigües d'usos industrials. I també era remarcable en la Llei, i positiu, el fet de la seva voluntat a quedar emmarcada dintre de la futura planificació que la Generalitat ha de fer —i per tant

aquest Parlament també— d'una llei que reguli la protecció al medi ambient a Catalunya.

Però també presentava elements altament regressius, no tan sols de la legislació hidràulica vigent, sinó que, a més, elements que podien posar en perill el que és més important d'una llei: la seva eficàcia. Entenem que en l'articulat, en part de l'articulat del Projecte inicial, hi havia articles que podien crear greus conflictes entre l'Administració catalana, entre la Generalitat i les entitats locals, en posar en entredit les competències pròpies que tenen aquestes entitats locals. A partir d'aquí, el nostre Grup va creure que no era oportú presentar cap mena de Projecte alternatiu ni d'esmena a la totalitat, sinó que calia treballar per a millorar precisament aquests factors negatius i corregir aquestes mancances que presentava la Llei, per tal que aquesta Llei, que contemplava punts —ja ho hem dit abans— altament positius, fos una Llei progressiva i nova en el camp de la legislació hidràulica a Catalunya i al conjunt de l'Estat.

El Grup Socialista va presentar-hi vint-i-sis esmenes, de les quals, tretes les que, de forma particular, hem retirat —que han estat relativament poques—, podem dir que les altres han estat admeses, bé directament, bé a través de transaccionals que recollien pràcticament el nostre esperit. Es pot dir que la nostra aportació a la Llei està reflectida, contemplada, pràcticament en la seva globalitat, la qual cosa vol dir que el nostre treball ha estat un treball de millorament, un treball d'adequació, un treball de perfeccionament d'aquesta Llei.

Dintre de les nostres esmenes hi havia tres o quatre grans grups que voldríem remarcar. El primer era que voldríem —era desig nostre, i així ha estat aprovat en la transaccional al segon punt, a l'article número 2— sistematitzar la funció planificadora i de puntal que ha d'exercir la Generalitat, així com la dotació a aquesta d'aquells instruments legals que permetin al mateix Consell Executiu l'exercici de les seves funcions. D'altra banda, l'explicitació de les competències que en aquest camp tenen les entitats locals i que nosaltres hem defensat i defensarem sempre.

També vam intentar —potser no de forma satisfactòria, però sí a bastament positiva— el millorament de l'estructuració d'aquesta Junta de Sanejament, deixant molt clar que assignàvem a la Direcció General de Política Territorial la funció de ser l'òrgan permanent encarregat de les gestions d'aquesta Junta, i que d'aquesta manera deixàvem ben clar que aquesta Junta de Sanejament en cap moment no és un organisme autònom de l'Administració, sinó que és un organisme purament administratiu.

Hi ha un darrer tema que era important i al qual nosaltres hem fet esment, que era, davant del conflicte, quina era l'entitat que venia a recollir el rendiment que atorga la creació d'aquest increment de tarifa, o d'aquest cànon de sanejament, que nosaltres hem cregut sempre que havia d'anar a parar a l'Administració actuant, fos quina fos aquesta Administració actuant; i així també aquesta tarda, de forma satisfactòria i positiva, ha estat recollida per aquesta Cambra.

Senyores i senyors Diputats, per tant, el nostre Grup surt satisfet d'aquest debat legislatiu; creu que Catalunya, a partir d'aquest moment, té una llei progressiva, innova-

dora, que li ha de permetre d'afrontar la greu problemàtica de les depuracions, dels reciclatges, dels tractaments de les aigües depurades, cosa que és de satisfacció, i per això hem votat afirmativament el conjunt de la Llei.

Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot té la paraula el Diputat...

El Sr. CAPDEVILA: El Diputat senyor Pérez Guerra, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Pérez Guerra, el Diputat senyor Pérez Guerra, en nom del Grup de Centristes.

El Sr. PÉREZ GUERRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosotros hemos votado sí al Proyecto de esta Ley, pero no sin antes haber reflexionado los pros y contras de su contenido que, a pesar de los avances que se han realizado, tanto en los trabajos de Ponencia como en los trabajos de Comisión, como, incluso, en estas últimas enmiendas transaccionales presentadas, realmente, creemos que todavía no alcanza la perfección pretendida.

Nosotros hubiéramos deseado que esta Ley definiera una trama operativa más en correspondencia con la práctica del planeamiento urbanístico, ya que, contemplados técnicamente la evacuación y tratamiento de aguas residuales, no son más que capítulos que componen los proyectos de urbanización clásicos para el desarrollo del territorio e integrados en las infraestructuras urbanas.

Hubiéramos deseado que esta Ley desarrollara la posibilidad de realizaciones más acordes con la ciencia de los planes y con el planeamiento, doctrinas que propugnan la necesidad de que el desarrollo de las actividades económico-sociales se realice mediante programas concretos y sistemas de asignación de recursos, de forma que no planteen inseguridades como podrían ser la presencia de los cánones, y evaluaciones tan subjetivas como la fijación de las cargas contaminantes.

Hubiéramos deseado también que esta Ley estuviera más relacionada con las leyes vigentes vinculadas con el tema, y sin individualización, incluso expresada en las «Directrius i esquema del Pla Territorial de Catalunya», presentat pel Govern de la Generalitat, que en l'annex 4, «De l'aprofitament i la conservació dels recursos naturals i sobre l'aigua», en l'apartat c), diu: «La infraestructura de sanejament es finançarà mitjançant els canons i els complements de tarifa que s'estableixen d'acord amb la llei sobre evacuació i tractament d'aigües residuals». Ante esta necesidad de una mejora global del hábitat, las soluciones individualizadas solamente alargan las épocas de crisis y de transición, cuando de verdad ya necesitamos entrar en una época de esperanza.

Sin embargo, la necesidad de que los problemas planteados por la ciencia abstracta de la ecología sean tratados por actuaciones concretas de planes físicos y proyectos de actuación, y el hecho de acercar las preocupaciones por la conservación del medio ambiente a soluciones a través de la actividad de urbanización, que es uno de los fenómenos que mejor caracterizan las sociedades en la segunda mitad del siglo XX, justifican la existencia de esta Ley, que a pesar de presentarse como una herramienta aislada y falta de integración en un sistema de realizaciones, es un instrumento que, bien dirigido por los órganos que la Ley crea, y con la cuidada gestión del Consell Exe-

cutiu, puede ser el inicio de una política de acción práctica y de esperanza, no solamente en materia de aguas residuales o negras, sino en defensa de la calidad del ambiente local: la tierra, el agua y el aire.

Es por este motivo, fundamentalmente, que votamos sí a esta Ley de acción práctica que la Junta de Sanejament deberá hacer eficaz a través de su cuidada coordinación de las actividades de los respectivos Departamentos.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Padullés per a explicació de vot.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, molt breument per a dir quatre coses en relació amb la nostra actitud respecte a aquesta Llei. Ens sembla que el resultat final, en el transcurs de la pràctica totalitat de les votacions, a través d'esmenes transaccionals, explica, d'una banda, el treball de la Ponència; d'altra banda, el treball de la Comissió, i d'altra banda, al nostre entendre, que hem aconseguit salvar el principal obstacle que tenia aquesta Llei, i que hauria pogut portar greus problemes. És a dir, la defensa de les competències dels ens locals.

Si la Llei hagués estat aprovada tal com venia en aquest Ple, sense les esmenes transaccionals, no hi ha dubte que hauríem entrat en una dinàmica d'un cert enfrontament amb els ens locals. Enfrontament perquè la Llei prenia competències que són clares i específiques dels ens locals. I ens hauríem trobat aquí, en un moment en què sobretot necessitem anar a buscar les competències de la Generalitat en l'Estatut i a Madrid, que hauria pogut semblar que aquest Parlament es decantava per anar a buscar les competències de la Generalitat en els ens locals.

D'altra banda, pensem que és una Llei important. És una Llei que permet una cosa important en aquests moments, que és fer política, i fer política concreta; és a dir, dóna, aquesta Llei, al Consell Executiu poder polític ja que pot intervenir en la resolució dels problemes concrets de la població. En uns moments en què la política està passant per una fase d'un cert desprestigi, pensem que aquesta Llei ens pot ajudar molt a tots per a fer recuperar la confiança en les institucions.

D'altra banda hem de dir que ens ha sorprès que aquesta actitud globalment positiva en totes i cada una de les esmenes que nosaltres hem presentat i que ha presentat el Grup Socialista, no hagi tingut la continuïtat en l'esmena que feia referència a la representació dels ens locals en la Junta de Sanejament. Pensem que és l'únic element negatiu que hi ha en aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Vicens.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari considera que aquesta és una Llei important. És una Llei important per dos motius fonamentals: primer, perquè Catalunya té una intensitat demogràfica que en algunes de les seves zones és de les més altes d'Europa, de forma permanent; i en zones estacionalment ocupades pel turisme. És també una de les més denses d'Europa. Això vol dir que un dels problemes

que té aquest país és la destrucció del medi natural, la destrucció de l'equilibri ecològic. No són únicament preocupacions d'ecologistes les que fan que nosaltres ens preocupem d'això, sinó que aquestes qüestions afecten la imatge física del nostre país. Per aquest motiu és important la Llei. Però també ho és perquè afecta la presa d'una sèrie de mesures de les quals el poble de Catalunya sentirà de seguida els resultats, que sabem que seran beneficiosos. L'aigua, tal com diu l'Exposició de Motius, és un bé natural escàs. Això ho és a tot arreu, però d'una manera molt particular ho és a Catalunya, on des d'aquesta tribuna s'ha parlat manta vegada del problema de l'aigua. Catalunya és un país amb aigua escassa.

I, evidentment, l'acció dels poders públics per al tractament i l'evacuació d'aigües residuals és probablement l'acció més directa que es pot fer per a defensar el manteniment de l'equilibri ecològic i del medi natural.

Per aquestes raons, el nostre Grup va presentar diverses esmenes, la majoria de les quals varen ser admeses en el Dictamen de la Comissió —dues no les hem mantingudes, perquè les hem considerades secundàries, i d'aquesta manera hem pensat que alleugeríem el debat—, però estem satisfets que una esmena que no era purament tècnica, sinó que tenia un fons polític, l'esmena de supressió de la Disposició Addicional Segona del Projecte de Llei, en la qual hem coincidit amb el Grup Socialista i amb el Grup del PSU, hagi estat majoritària i acceptada en la Ponència, perquè evidentment no era possible deixar que el Consell Executiu pogués alterar, no sols la denominació, sinó la composició, l'estructura i les funcions de la Junta de Sanejament, simplement quan les circumstàncies ho aconsellessin —cautela netament insuficient. Per totes aquestes raons el nostre Grup ha votat favorablement aquesta Llei i tenim la satisfacció d'haver obtingut una norma legal que considerem que és progressiva i, si m'ho permeten, que és moderna.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió per a explicació de vot, té la paraula el Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb molt poques paraules faré en nom del Grup de Convergència i Unió l'explicació del nostre vot afirmatiu que, donant suport a cadascuna de les votacions, ha servit per a configurar el text definitiu d'aquesta Llei. Hem votat favorablement la Llei sobre desplegament legislatiu en matèria d'evacuació d'aigües residuals perquè amb la seva aprovació pel Ple d'aquesta Cambra es dona a Catalunya un instrument per a garantir l'actuació de la Generalitat i de l'Administració local en l'evacuació, el tractament, la depuració i la recuperació de les aigües residuals en tot el territori de Catalunya. Perquè aquesta Llei representa un pas endavant i un pas molt important en la protecció del medi ambient, en possibilitar els recursos de procediment per a portar a terme aquelles obres que per a aquest fi facin falta. Perquè aquesta Llei no representa només una simple declaració de principis, sinó que el seu articulat regula els sistemes de finançament perquè la depuració i la recuperació de les aigües siguin possibles. I també hem votat favorablement perquè aquesta Llei permetrà al Govern de la Generalitat impulsar i emprendre totes les actuacions necessàries per a la protecció del medi arreu de Catalunya,

per a la protecció de la sanitat i per a la recuperació, allà on faci falta, de les aigües ja utilitzades. Aquesta és una actuació que aquesta Llei permet al Consell Executiu de la Generalitat, amb la qual serà possible emprendre veritables accions de Govern, salvant i respectant en tot moment les competències dels municipis.

En aquest sentit, nosaltres hem volgut proposar unes noves redaccions transaccionals dels articles 2, 6 i 16, que han obtingut l'acceptació majoritària d'aquesta Cambra, per a recollir els aclariments que comportaven les esmenes que hi havia presentades. Així i tot, però, el nostre Grup parlamentari, que té molt en compte les competències de les corporacions locals i que en tots els casos les respecta absolutament, ha volgut també deixar clar el dret i el deure de la Generalitat de vetllar i, fins i tot, d'intervenir en aquells casos que calgui, ja sigui perquè les necessitats de depuració de les aigües residuals sobrepassin els àmbits, les competències o les possibilitats municipals, o bé en aquells casos que l'Administració local no realitzi les funcions que li pertocuin.

La creació de la Junta de Sanejament, finalment, suposarà comptar amb l'organisme adequat per a preveure, per a orientar, per a coordinar i per a informar en les actuacions de tractament d'aigües que, d'acord amb els termes d'aquesta Llei, es portin a terme.

Senyores i senyors Diputats, aquest Parlament acaba d'aprovar una altra Llei iniciada amb un Projecte del Consell Executiu de la Generalitat i això, a nosaltres, al nostre Grup, ens plau en gran manera. Dic que acabem d'aprovar una Llei més, una Llei que obre unes portes, amb moltes possibilitats, tant a cadascun dels municipis com al Govern de la Generalitat de Catalunya, per això l'hem votat favorablement.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

(El senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al següent punt de l'ordre del dia..., el senyor Conseller? El senyor Conseller de Política Territorial i Urbanisme té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, molt breument, senyor President, per a expressar, en primer lloc, la satisfacció i donar les gràcies a tots els Grups parlamentaris pel treball que s'ha fet en Ponència, en Comissió, pels continuats canvis d'impressions que hem tingut amb els diferents portaveus, tant en Ponència com en Comissió, dels Grups parlamentaris, per a poder arribar a un text que, per les declaracions de tots plegats, sembla que és acceptat per tots i que pot ser un estri important avui a Catalunya. I ensems aquesta satisfacció, remarcar-la també en aquests moments, dels quals era prova el debat que hem fet anteriorment, en què necessitem també que aquest Parlament tiri endavant projectes de llei que d'alguna manera incideixin en la vida quotidiana del ciutadà. Altres Diputats que han parlat abans ja ho han dit, que aquesta Llei pot permetre al Consell Executiu de fer que, en el problema de l'evacuació de l'aigua, del medi ambient, del reciclatge de l'aigua, de l'escassetat de l'aigua, doncs de poder-hi començar a posar algunes solucions.

Satisfacció perquè, també d'alguna manera, la presentació i aprovació avui d'aquesta Llei aquí representa po-

der complir ja una mica el que estableix aquell, si volen vostès, marc de política d'aigües presentat en el debat del mes d'octubre, que va fer-se en aquest Parlament, quan el President de la Generalitat va anunciar justament que dintre del que era una política d'aigües de l'actual Consell Executiu de la Generalitat, calia, evidentment doncs, a part de parlar del problema de la cessió d'aigües del canal esquerre de l'Ebre, a part de parlar, doncs, que l'aigua del Segre ha d'ésser per a les comarques de Lleida, a part d'això, va parlar que el problema de l'aigua a Barcelona i al que és l'entorn de la ciutat de Barcelona, el seu «linterland», calia separar aquest problema de l'aigua aquí, i que és una de les solucions que nosaltres creiem que aquest Projecte de Llei ens permetrà portar-ho a terme, calia portar a terme una recuperació d'aquesta aigua, calia recuperar-la per a usos industrials, per a usos agrícoles, i que això, l'aplicació d'aquest Projecte de Llei, creiem nosaltres, pot posar les bases per a una recuperació d'uns quatre metres cúbics, aproximadament.

Volia jo també, a part d'això, dir que no hi ha hagut en cap moment cap ànim de restringir, cap ànim —sortint al pas del que el senyor Padullés en deia— d'agafar competències, perquè no les teníem per un altre costat, sempre nosaltres, des del Consell Executiu, hem intentat, doncs, tenir molt clara la doctrina pel que fa referència al que són capacitats municipals i el que són competències municipals. I la lectura de l'article 101, per exemple, de la Llei de Règim Local diu que els municipis tenen capacitat per a fer, tenen competència per a fer aeròdroms i en canvi no tenen, evidentment, la capacitat per a poder fer aquests aeròdroms, i és evident que aleshores nosaltres, el Govern de la Generalitat, creiem que justament aquesta Llei el que ens permet és poder ajudar aquests municipis, poder facilitar els municipis, poder, també doncs, d'alguna manera, encarrilar la política de clarificació, de la política de reciclatge i sanejament d'aigües, per tal que aquests municipis s'hi pugin posar. I finalment, dir també al Grup del PSUC que no ha estat una tossuderia ni del Conseller ni del Grup no acceptar la seva esmena —em sembla que és la 42. Nosaltres creiem que la composició de la Junta no és un tema que ha de venir en la Llei, sinó que és un tema que ha de venir per Reglament, és a dir, per ordre, i que espero que aleshores també tindrem ocasió de discutir-ho com hem discutit moltes coses i que també, fàcilment, ens hi podrem posar d'acord.

Res més, senyor President, res més, senyores i senyors Diputats, que expressar una vegada més i esperar que en les futures lleis que ja estan dintre d'aquesta casa puguem realment també acabar-les tan bé com avui amb satisfacció per a tothom. Res més i moltes gràcies.

Proposició de Llei de Mesures Urgents sobre la Funció Pública de la Generalitat de Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, són les nou menys vint, no sé si per fi podríem passar al tercer punt de l'ordre del dia. Bé, en tot cas, eventualment, si el debat s'allargués deixariem l'explicació de vot per demà al matí. Passem, doncs, al debat i aprovació de la Proposició de Llei de Mesures Urgents sobre la Funció Pública de la Generalitat de Catalunya. Com és normal, deixarem l'Expo-

sició de Motius per al final i passarem directament a l'articulat.

Als articles 1, 2 i 3 no hi ha cap esmena mantinguda; per tant, passem a votar el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Els articles 1, 2 i 3 han estat aprovats segons el text del Dictamen per unanimitat dels presents.

A l'article 4 hi havia dues esmenes, l'esmena número 6, del Grup parlamentari del PSUC, i l'esmena número 7, del Grup Socialista, i en certa manera aquestes dues esmenes estaven relacionades amb l'esmena número 11, del Grup Socialista, que es presentava com a addició a l'article 5.

Ha arribat a la Mesa una esmena transaccional, presentada per tots els Grups parlamentaris, que proposa l'addició a l'article 4 d'un tercer paràgraf i que indica, que significa la retirada de les esmenes 6, del PSUC, i 7 i 11, del Grup Socialista. Com que el Grup parlamentari del PSUC i el Grup Socialista signen aquesta esmena i, d'altra banda, l'esmena ha estat també signada per tots els altres Grups parlamentaris, s'entén que no hi ha cap objecció per a la seva presa en consideració. Per tant, demano al senyor Secretari que en doni lectura, i preciso que és un punt tercer que seria afegit a l'article 4.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Tercer paràgraf a l'article 4. Tercer punt, no tercer paràgraf: «3. Els òrgans tècnics, a través de la Direcció General de la Funció Pública, informaran les centrals sindicals sobre els concursos de selecció establerts en aquest article i dels de trasllat o promoció que estableix l'article 5 d'aquesta Llei.»

El Sr. PRESIDENT: Jo proposo votar conjuntament aquesta esmena que és aprovada per tots els Grups parlamentaris amb el text del Dictamen respecte a l'article 4, de manera que aleshores amb una sola votació tindriem aprovat l'article 4.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'article 4 del text del Dictamen, però incorporat l'apartat 3 —que és l'esmena transaccional que ha estat llegida—, ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article 5, actualment, quedava només mantinguda l'esmena número 8 del Diputat no adscrit senyor Ramon Viñals; ara bé, tots els Grups parlamentaris han presentat també una esmena transaccional que significaria, per a ser admesa a tràmit, la retirada de l'esmena número 8, del senyor Viñals, i, no cal dir-ho, l'acceptació de tots els Grups parlamentaris perquè tots signen la proposta. És que el senyor Viñals estaria d'acord a retirar la seva esmena?

El Sr. VIÑALS (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, estic d'acord a retirar-la.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Aleshores, en aquest cas, l'article 5 quedari a amb un nou text, segons aquesta esmena transaccional, que seria el següent:

El Sr. SECRETARI SEGON: Text que es proposa com a transacció. Article 5: «1. Els càrrecs de Subdirector General i de Cap dels Serveis Territorials dels Departaments i els assimilats són de lliure designació i cessació

entre el personal de nivell de tècnics comprès en l'article 1.1.

»2. Els càrrecs de Cap de Servei, mentre no s'haurà elaborat la Llei de la Funció Pública de Catalunya, seran de lliure designació i cessació entre el personal del nivell tècnic comprès en l'article 1.1. La cobertura d'aquests càrrecs es farà mitjançant convocatòria que es determinarà reglamentàriament.

»3. Els càrrecs de Cap de Secció i de Cap de Negociat han d'ésser proveïts mitjançant concursos de mèrits entre el personal del nivell que legalment correspon. Aquests concursos seran resolts per òrgans de naturalesa tècnica que es determinaran reglamentàriament.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text que acaba d'ésser llegit per a l'article cinquè que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'esmena transaccional proposada per tots els Grups per a l'article cinquè, el text de la qual ha estat llegit, ha quedat aprovada per unanimitat dels presents, i substitueix, evidentment, el text del Dictamen.

A tota la resta d'aquesta Proposició de Llei no hi ha cap esmena mantinguda, de manera que jo proposo als senyors Diputats de votar conjuntament els articles 6, 7, les Disposicions Addicionals Primera, Segona, Tercera, Quarta i Cinquena, la Disposició Transitòria, les Disposicions Finals Primera i Segona i l'Exposició de Motius. No hi ha cap objecció? I el títol, evidentment. *(Pausa.)*

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Tota la resta de la Llei, és a dir, els articles 6, 7, Disposicions Addicionals Primera, Segona, Tercera, Quarta i Cinquena, Disposició Transitòria, Disposició Final Primera i Segona, Exposició de Motius i títol de la Llei han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Queda ara l'explicació de vot, si els Grups parlamentaris desitgen utilitzar aquesta possibilitat. *(Pausa.)* No hi ha explicació de vot?

(El senyor Martín i Toval demana per parlar. Rialles.)

El senyor Martín? *(Pausa.)* Per explicació de vot té la paraula el senyor Prats, en nom del Grup Socialista.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb la brevetat obligada. Ja sé que tots estem preocupats per problemes d'una profunditat política molt considerable, però jo voldria cridar l'atenció sobre la significació política que té el fet que aquest Parlament aprovi per unanimitat dels presents la primera llei sobre la funció pública que fa Catalunya i que fa una comunitat autònoma de les sortides de la Constitució espanyola.

No cal insistir en el fet que la funció pública és un problema tan clau com el primer en la construcció de les autonomies. I vull dir que aquesta Llei és una llei que afavoreix el procés autonòmic, i perquè l'afavoreix, perquè el clarifica i el fa caminar sobre vies provisionals i puntuals però sòlides està afavorint també el procés democràtic. La Llei és una llei ben rebuda per l'opinió tècnica espanyola. És una llei que encoratjarà, o pot encoratjar, si hi correspon una eficiència en la gestió executiva, polítiques semblants d'altres comunitats autònomes. I això, perquè aconse-

gueix, entre altres, els principals objectius d'organització i gestió de la funció pública.

Primerament, introdueix una distinció molt clarificadora entre els càrrecs polítics i els càrrecs administratius, i alhora, dins dels càrrecs administratius, distingeix els que són de lliure designació i cessació dels que necessàriament s'han de cobrir per convocatòria pública i concurs de mèrits.

Un segon objectiu important assolit ha estat la introducció en la nostra legislació autonòmica de criteris constitucionals que no estan encara suficientment recollits per la legislació estatal, i amb això aquest Parlament fa un pas endavant que ha de ser també estimulador d'actituds en la mateixa legislació estatal. És que hem recollit els criteris constitucionals de publicitat, d'objectivitat i de mèrit, tant pel que fa a la contractació de nou personal com pel que fa als concursos de trasllat i als concursos de promoció interior. Publicitat, perquè des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei no es podran fer noves contractacions sense la publicitat de la convocatòria prèvia. Objectivitat, perquè les noves contractacions i els concursos de promoció seran decidits, d'acord amb la llei, per òrgans tècnics, doncs, situats fora de la línia jeràrquica, i resolts aquests concursos o aquestes seleccions de forma motivada. I, finalment, mèrit per la mateixa raó de sotmetre la selecció i la promoció a criteris de concurs.

Un tercer objectiu ha estat el de satisfer les legítimes aspiracions del personal de la Generalitat forçat a una eventualitat que en res no ajuda la bona gestió dels serveis. I hem tractat de donar aquesta garantia d'estabilitat amb la més exquisida prudència, buscant de no entrar en contradicció amb les bases de la legislació estatal vigent, tot i que som davant d'una competència no exclusiva d'aquest Parlament, sinó compartida amb la competència legislativa estatal. D'aquesta manera, la Llei el que fa és garantir la continuïtat dels serveis als mateixos treballadors que avui estan a la disposició de la Generalitat. Però, alhora, la Llei ha estat molt curosa. La Llei ha estat molt curosa perquè no hem volgut que els treballadors que no han accedit per criteris de publicitat, de mèrit i per criteris, en definitiva, d'objectivitat, puguin al·legar aquesta garantia que és provisional d'estabilitat com a element suficient per a decidir ja des d'ara una situació futura de funcionaris de carrera. I en aquest sentit la Llei ha mirat molt d'advertir que aquesta estabilitat que avui es garanteix és sense perjudici que per a l'accés a la condició de funcionari de carrera hauran d'acomplir-se els requisits mínims que tant la legislació de l'Estat com la futura llei de la funció pública de Catalunya estableixin. Doncs en això també aquest Parlament dona l'exemple de voler posar fi a la pràctica de fer entrar pel finestró funcionaris eventuais que després es confirmen com a funcionaris de carrera burlant-se d'aquesta manera, com ha passat tan sovint, dels criteris constitucionals que tots hem de respectar.

Finalment, hi ha un quart element que personalment em complau molt perquè és un aspecte progressiu d'aquesta Llei. Certament, la transacció obligada als socialistes no ens deixa del tot satisfets, però aquesta Llei, essent encara una llei de mesures urgents, no essent una ordenació definitiva de la funció pública, donat aquest caràcter marca un pas important en el reconeixement del paper de les centrals sindicals com a factor fonamental de representa-

ció del funcionariat. Les centrals sindicals han de ser informades, perquè han de jugar com un element garantidor de la correcció dels procediments de selecció i dels procediments de promoció i de trasllat. Han de ser informades sobre aquests concursos, i d'aquesta manera, a més de la funció particularitzada que se'ls reconeix, per a nosaltres, des del nostre punt de vista, es reconeix quelcom més important, d'acord amb la Constitució i l'Estatut, que és que les centrals sindicals són els primers representants, també dels funcionaris, com ho són del món del treball, i d'aquesta manera ens situem en la lògica de trencar o almenys mitigar l'exclusivitat de la representació corporativa que tant ha dificultat sempre la reforma o la bona gestió de la funció pública. Això, doncs, són objectius assolits.

Però jo voldria acabar l'explicació de vot manifestant unes reserves. Reserves perquè la Llei, ho vull dir amb tota claredat, per ella no és transformadora de l'actual situació tan preocupant de la funció pública de la Generalitat. La Llei ha de ser aplicada, i la seva aplicació serà la responsabilitat fonamental del Consell Executiu. Si la Llei no és reglamentada de manera urgent, si els reglaments no es posen en aplicació de manera urgent, haurem nosaltres assistit a un frau de la Llei, perquè tota dilació en la reglamentació i la seva posada en aplicació significaria un interin obert a la continuïtat d'una situació ben insatisfactòria que des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei ja no té cap raó de mantenir-se. En aquest sentit, nosaltres encoratjarem i alhora, evidentment, exercirem el nostre deure de control del Govern de la Generalitat perquè completi les mesures que són de la seva obligació.

Res més, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Luna pel Grup parlamentari dels Centristes.

El Sr. LUNA: Muchas gracias, señor Presidente, gracias señores Diputados, y muy brevemente, dada la hora, para justificar nuestra posición en la votación de esta Ley de Medidas Urgentes en la Función Pública en Cataluña.

Quisiera resaltar, en la elaboración de esta Ley, en primer lugar, un aspecto que me parece verdaderamente positivo en cuanto al significado de la propia Ley. Y es que esta Ley, en toda su elaboración, ha significado un esfuerzo unitario de todos los Grupos parlamentarios que, sin dejar de mantener en todo momento, como es natural, sus posturas y sus puntos de vista, han puesto el acento en los aspectos técnicos de la Ley, en los aspectos técnicos de esta importante cuestión, tanto en sede de Ponencia de redacción, como en sede de Ponencia de Informe, como en sede de Comisión para Dictamen. Esta actitud de buscar la unidad en un tema clave como es el de la función pública ha supuesto lógicamente un cierto sacrificio constante por parte de todos, pero creo que entre todos hemos hecho un buen servicio a la comunidad catalana y a la autonomía de Cataluña. En este ánimo de colaboración unitaria, nuestro Grupo ha actuado en Ponencia y en Comisión, y ahora da su voto positivo a la Proposición de Ley.

Un segundo aspecto quisiera resaltar en orden a esta Ley que acabamos de aprobar, y es el aspecto de su enorme importancia para la institucionalización de nuestra comunidad autónoma. Ello es así, aunque sea una

ley de medidas urgentes, y aunque, como tal, sea una norma de carácter provisional. Me parece importante en varios sentidos. En el sentido que viene a dar una normativa y un cauce adecuado a los funcionarios y al funcionamiento de la estructura administrativa de la Generalitat, en cuanto que introduce criterios —ya lo ha dicho el Diputado señor Prats— de racionalidad y objetividad, de profesionalidad en toda la gestión del funcionamiento de la función pública de la Generalidad. Todo esto era perfectamente necesario, y era imprescindible acentuar este aspecto de la Ley en evitación de prácticas incorrectas o poco transparentes, y para acallar además las lógicas y posibles inquietudes de los mismos funcionarios.

Por otra parte, la Ley contiene una serie de garantías en orden a la continuidad de los servicios y de los actuales funcionarios contratados e interinos al servicio de la Generalidad. Precisamente, como saben muy bien los Diputados que participaron en Ponencia y en Comisión, nuestro Grupo estuvo muy preocupado de esta cuestión de la estabilidad de que hablaba el antiguo artículo 4, y a través de una transaccional que al final ha llegado al Pleno nuestra enmienda intentaba buscar aquella fórmula a la que de una manera indirecta se ha referido el Diputado señor Prats de buscar una mayor eficiencia en en esta cuestión tan importante y que acallaría las lógicas impacencias e inquietudes de muchos funcionarios.

En definitiva, nuestro Grupo cree que con esta Ley se ha dado un paso importante: de una parte, para institucionalizar la propia Comunidad autónoma y, de otra, se han fijado criterios que han de ser muy tenidos en cuenta por esta Cámara, seguramente, cuando haya de votar la futura ley de la función pública de Cataluña, que ha de ser una ley que no debe tardar en venir a este Pleno, por cuanto que esta ley es una medida que únicamente tiende a atender una serie de supuestos que exigían unas medidas urgentes, y que en ese sentido es una norma de carácter provisional.

Nuestro Grupo —hemos de decir al final— está muy satisfecho del alto grado de colaboración que esta Ley ha tenido y que ha demostrado la preocupación de todo el Parlamento por una cuestión tan fundamental y tan importante para la propia Generalidad.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Vicens.

El Sr. VICENS: Senyor President, veritablement quatre paraules: el nostre Grup considera que aquesta era una Llei necessària; la legislació actualment vigent és, en la seva major part, la legislació que correspon a l'etapa anterior a la Constitució de l'any 78, és a dir, una legislació inaplicable, producte de la mentalitat centralista de l'Estat d'aquell moment. D'altra banda, la legislació posterior ha estat promulgada per decret —no podia ser altrament fins en aquest moment—, i l'opinió del nostre Grup parlamentari ha quedat palesa a través de les intervencions en aquest Parlament, a través de les esmenes i, entre les intervencions, esmentaré, per exemple, les que van tenir lloc durant el debat sobre els Pressupostos de la Generalitat d'aquest any. Doncs, el nostre Grup ha votat amb satis-

facció una llei que era absolutament convenient, encara que tingui un caràcter provisional, com queda palès des del seu títol: mesures urgents, fins que el Parlament aprovi la Llei de la Funció Pública de la Generalitat de Catalunya, Llei a la qual creiem que ha començat a marcar camins aquesta Llei —que té un caràcter provisional— que acabem d'aprovar ara.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Valentin.

El Sr. VALENTÍN: Señor President, señores y señoras Diputados; con el riesgo de repetir argumentaciones y consideraciones que se han hecho ya en otras explicaciones de voto y que seguramente se hará en alguna otra que todavía quede, nosotros no hemos querido dejar de subir a esta tribuna para manifestar y dejar constancia de la alta valoración que concedemos al hecho de que este Parlamento haya aprobado, en la sesión de hoy, la Ley de Medidas Urgentes sobre la Función Pública de la Generalitat de Catalunya. Esta Cámara es testigo de mayor excepción de la preocupación constante del Grupo parlamentario que represento acerca de la temática de la Función Pública, que es algo que es patrimonio del Parlamento: el hecho de la interposición en su momento de una interpelación, de la substanciación de la moción subsiguiente a esta interpelación sobre las cuestiones de la función pública. Esta preocupación deriva, en primer lugar, de una consideración política, que es de la profunda convicción de que la reconstrucción nacional de Cataluña, la efectiva recuperación de su autogobierno, no es imaginable sin que exista una sólida, racional y eficiente Administración pública propia de Cataluña y, a su vez, como consecuencia, una sólida, racional y eficiente función pública que sea capaz de ejercer, de gestionar esta Administración.

Nosotros creemos que este paso dado de regulación desde el Parlamento de Catalunya de una función pública propia de Cataluña no hace sino subrayar el principio político de que no es imaginable una verdadera autonomía, una auténtica autonomía, si no es, precisamente, disponiendo de una Administración pública y de una función pública que sea propia de la comunidad autónoma y, en este caso concreto, propia de Cataluña. Esta preocupación deriva, asimismo, de la evidente y urgente necesidad —en opinión de nuestro grupo; creo que compartida por todos— de dotar a la función pública de Catalunya de una normativa mínima que pusiera orden y concierto —dicho sea esto sin ninguna connotación peyorativa— en este clima de concordia en que se está moviendo la aprobación de esta ley, en que se ha movido, en que ha sido aprobada; pero que, evidentemente, tenía que salir al paso de las muchas veces, seguramente por necesidades objetivas que no podían, de alguna manera, superarse por inexistencia de una norma adecuada, digo, de un exceso de improvisación y de discrecionalidad más allá de lo que es lógico dentro de una Administración que se mueva dentro de unos límites normales. Y, por último, una preocupación también muy importante de la inquietud evidente de los funcionarios afectados por la estructuración de la Administración pública de la Generalitat y que nuestro Grupo ha sido siempre destinatario de muchos testimonios y ha hecho suya su preocupación. Dicho esto, hay que decir inmedia-

tamente que estas preocupaciones —seguramente compartidas por todos los Grupos, con las matizaciones lógicas derivadas de la óptica política de cada uno de ellos— ha dado lugar a una común voluntad de superar la situación insatisfactoria en que se movía la Administración pública de Cataluña, la función pública de Cataluña, y ha plasmado en una tarea legislativa llevada a cabo, en un espíritu unitario —yo creo, cree mi Grupo— ejemplar; una fructífera utilización, una vez más, del artículo 108 del Reglamento de la Cámara que posibilita la constitución de ponencias unitarias. Somos conscientes de que no hemos elaborado una ley exhaustiva; es una ley de medidas urgentes, como dice su título, que seguramente no da plena satisfacción a muchas expectativas legítimamente suscitadas, que no vamos a resolver de golpe el complejísimo problema de la materia —de la función pública— pero se ha abordado y se han resuelto temas esenciales y se ha puesto la base de una gestión de la función pública de la Generalitat mucho más adecuada, mucho más segura y mucho más eficaz. Hay una dificultad —que todos hemos constatado en el trabajo de ponencia— que es la inexistencia de un marco todavía estatal que permita elaborar esa Ley de la Función Pública definitiva que estoy seguro que todos deseamos para el bien de Cataluña y para eficiencia de su propia Administración.

No se trata ahora de hacer una glosa de la ley, pero aunque sólo sea indicativamente nos parece digno de destacarse algunas de las cuestiones abordadas; por ejemplo, la diferenciación y el listado de lo que son cargos de carácter político, como exceptuados del ámbito de aplicación de la ley —cosa que se contiene en el artículo primero—, la proclamación —a la que ya aquí se ha aludido en intervenciones anteriores— de los principios de objetividad y de concurso público de méritos para la contratación de personal, vehiculados por órganos de naturaleza técnica a quienes se atribuye su selección; la presencia de las centrales sindicales, aunque no sea más que a título de ser destinatarias de una información —es una fórmula que no es plenamente satisfactoria para nuestro Grupo, pero que al menos reconoce la presencia de las centrales sindicales dentro de la Administración pública de Catalunya—, la definición y distinción del tratamiento del caso de cargos de libre designación y cese y de los que han de proveerse mediante concurso de méritos, contenido en el artículo quinto; el término de tres meses que se establece a fin de que el Consell Executiu adapte el régimen jurídico de los funcionarios y personal transferidos por la Administración del Estado y sus organismos autónomos, con lo cual se recoge una de las inquietudes más profundas y más constatadas de los funcionarios afectados por las transferencias; la previsión de formas de acceso a la condición de funcionario de carrera de la Generalitat para el personal afectado por el artículo primero y tres de la propia ley; los seis meses para una clasificación de puestos de trabajo que tiene el Consell Executiu en lo que respecta al personal laboral; los tres meses para clasificar funcionarios eventuales; la garantía —muy importante, esta garantía— de la continuidad de los servicios por el mismo personal que actualmente los presta, con lo cual, evidentemente se ha conectado con una inquietud muy sentida por parte de los funcionarios afectados por la estructuración de la Administración pública de Cataluña.

Por todo ello, el Grupo parlamentario del PSUC se congratula de que hayamos sido capaces de elaborar en un plazo relativamente breve esta ley que acabamos de aprobar y expresa su esperanza de que con ella dotemos a nuestras instituciones de un instrumento útil y eficaz para su propia consolidación y, en definitiva, para beneficio de Cataluña.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, el Diputat senyor Pla.

El Sr. PLA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en ser l'últim Grup que té l'oportunitat de fer la seva explicació de vot, procuraré sintetitzar a grans trets quina ha estat, des de la nostra òptica, l'actitud que ha manifestat aquest Parlament entorn d'aquesta matèria.

Nosaltres voldríem, com tots els Grups han fet, destacar davant d'aquesta Cambra, de tots vostès, la importància que aquesta Llei hagi estat aprovada de forma unitària. Jo em voldria estendre en treball que va haver-hi en Ponència i en Comissió, en què es va treballar fent una extracció de les diferents posicions polítiques i cercant la unificació de criteris per a donar operativitat a aquesta matèria que el Diputat que m'ha precedit ha exposat aquí, tan important, per a definir l'autonomia i el nivell d'autonomia de Catalunya, perquè el nivell d'autogovern de què nosaltres ens podem dotar serà també assenyalat pel desenvolupament que nosaltres puguem donar a aquesta Administració incipient, pública, de la Generalitat de Catalunya. I, per tant, nosaltres, fent ús de les competències que contempen l'Estatut i la Constitució, hem pogut avui resoldre aquesta Llei de Mesures Urgents, que dona sortida als principals problemes que tenia plantejada la nostra Administració, i un dels temes que no voldria que passés aquest torn d'explicació de vot sense plantejar a tots vostès és el tema que, en l'inici del tractament d'aquesta llei en ponència i en ocasió d'una contesta que va tenir lloc en aquesta Cambra a una moció del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya... Vostès poden recordar que en aquells moments hi havia una pressió d'agents externs entorn d'aquest tema, per la situació irregular en la qual es trobava. Aquesta Llei, de set articles, cinc Disposicions Addicionals, una Disposició Transitòria i dues Finals, contempla el marc pel qual, a partir d'ara, haurà de moure's l'Administració de la Generalitat, i contempla també el compromís que ha estat alludit aquí pel Diputat socialista, senyor Prats, que el Consell Executiu ha d'exercir, com contemplar la Disposició Final Segona i altres articles i disposicions addicionals d'aquesta Llei, la potestat reglamentària per a desenvolupar tots aquells aspectes que la Llei, en si mateixa, no contempla.

Dintre la matèria que ocupa la Llei, nosaltres voldríem destacar aquest criteri d'estabilitat que queda establert per a tot el personal al servei de l'Administració i també la preocupació que hem tingut a col·locar un article en el qual es demana que, fent ús de la seva potestat reglamentària, l'Administració ens assenyali quin és, en aquest moment, el personal amb irregularitats, després dels diferents traspasos que han vingut de l'Estat a la Generalitat, i, en un termini de tres i sis mesos, respectivament, el Consell Executiu haurà de donar sortida, haurà de donar coneixement a tots vostès de quina és l'actual situació d'aquest autèntic

aiguabarreig que ha vingut en les diferents plantilles o taules de llocs de treball traspasades.

També contemplem molt positivament el fet que el control, l'accés del personal de la Generalitat a la funció pública sigui assenyalat per criteris de concurs, que han d'atenir-se a una objectivitat i a una motivació, com queda molt ben especificat en la Llei.

També hi ha un article, i aquí ha estat molt positiu el fet que es mantingués l'esmena del senyor Viñals, de Comissió, perquè ha fet possible que un buit que havia quedat en el treball de Ponència pugui haver estat recollit, incloent-hi els Caps dels Serveis Territorials dels diferents Departaments de la Generalitat de Catalunya, del Consell Executiu, en les diferents demarcacions, equiparats a Subdirectors Generals en la seva connotació que siguin càrrecs de lliure designació i lliure cessació. Jo voldria fer una passada especial pel paràgraf 2 d'aquest article, perquè nosaltres aquí hem fet un tractament, i ja varem manifestar en Comissió que estàvem oberts a tractar-ho, posteriorment, en la futura llei de la funció pública d'una manera diferenciada amb els Caps de Servei. El Cap de Servei al qual aquí, d'una manera transitòria, donem aquesta connotació també de lliure designació i lliure cessació, probablement quan es contemplin i es regulin les condicions d'accés a funcionari de carrer, nosaltres, aleshores, també com altres Grups han manifestat en Comissió, canviarem el nostre criteri.

D'altra banda, jo voldria acabar dient que també la introducció d'aquests òrgans tècnics per a la selecció del personal, ha estat una mostra que els diferents Grups que han participat en l'elaboració d'aquesta Llei volen posar fi a aquest cul-de-sac, aquest buit en el qual es movia l'actual Administració pública de Catalunya per regular les seves condicions d'accés al personal de la Generalitat.

Res més. Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, aquesta Llei fa referència a una qüestió prevista en l'article 10, apartat 1, primer, de l'Estatut de Catalunya, i, d'acord amb l'article 108 del Reglament, podria suposar-se —i l'article 109— que requereix el vot favorable de la majoria absoluta d'una votació final sobre el conjunt del text. És evident que la Llei, havent estat votada per unanimitat, obtindria aquesta majoria absoluta; no obstant això, la Mesa ha interpretat el Reglament en el sentit que aquesta majoria absoluta es refereix a les lleis que desenvolupin, bàsicament —com diu l'article 108—, el que preveu l'article esmentat de l'Estatut, i com que es tracta d'una llei de mesures urgents que no estableix un desenvolupament bàsic de la qüestió, sinó simplement unes mesures de caràcter evidentment provisional, la Mesa ha considerat que era superflua la votació final que requeria majoria absoluta.

Si els Grups parlamentaris estan d'acord amb aquesta interpretació, podem donar per acabada la votació de la Llei. *(Pausa.)* No hi ha objecció. *(El senyor Prats demana la paraula.)* Senyor Prats?

El Sr. PRATS *(de l'escó estant)*: Senyor President, estem d'acord amb aquesta interpretació. El que demanàriem, per al futur, és una coherència entre la tramitació i el procediment de votació.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Prats, respecte a la tramitació, va ser un acord de la Junta de Portaveus, i la Junta

de Portaveus ha acordat tramitar, pel mateix procediment a partir de l'article 108, projectes o proposicions de llei que no fan referència a l'article; per tant, ha considerat això com un procediment vàlid per a més casos que els indispensables, i és en aquest sentit, doncs, que em sembla que no hi ha, almenys, absoluta incoherència. Moltes gràcies.

Per tant, senyors Diputats, hem acabat aquest punt de l'ordre del dia. La sessió continuarà demà al matí a les deu.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a un quart i un minut de deu del vespre.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L'OBRA LEGISLATIVA 1932-1939

Edició i estudi introductori a cura
d'Ismael E. Pitarch

Prefaci
del M. H. Sr. Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
BARCELONA
1981

Recopilació de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya durant el període de 1932-1939, reproduïdes en facsímil i ordenades per matèries. Estudi introductori sobre la funció legislativa al Parlament de Catalunya.

Format 210x310 mm

425 pàgines

Relligat en símil pell i daurats, amb sobrecoberta a 4 tintes.

De venda a la Majordomia del Palau del Parlament, i a les llibreries següents: Barcelona: Ballester, Bosch, Hogar del Libro, Llibreria de Ciències Mèdiques i Jurídiques i Porter.— Girona: Llibreria 22.— Lleida: Urriza.— Mataró: Llibreria Robafaves.— Tarragona: Vyp.— Vic: La Tralla.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80